

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 17 kwietnia 2013 r.****zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2011, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2011 ⁽¹⁾,
- uwzględniając skonsolidowane sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej za rok budżetowy 2011 (COM(2012)0436 – C7-0224/2012) ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z działań podjętych w następstwie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2010 (COM(2012) 585) oraz dokumenty robocze służb Komisji dołączone do tego sprawozdania (SWD(2012) 340 i SWD(2012) 330),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 czerwca 2012 r. pt. „Podsumowanie osiągnięć Komisji w zakresie zarządzania za rok 2011” (COM(2012) 281),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji dla organu udzielającego absolutorium w sprawie audytów wewnętrznych przeprowadzonych w 2011 r. (COM(2012) 563) i dokument roboczy służb Komisji dołączony do tego sprawozdania (SWD(2012) 283),
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2011 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾ (sprawozdanie roczne) oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając poświadczenie wiarygodności ⁽⁴⁾ dotyczące rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw przedstawione przez Trybunał Obrachunkowy za rok budżetowy 2011 zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 12 lutego 2013 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy 2011 (05752/2013 – C7-0038/2013),
- uwzględniając zalecenie Rady z dnia 12 lutego 2013 r. w sprawie udzielenia agencjom wykonawczym absolutorium z wykonania budżetu za rok budżetowy 2011 (05754/2013 – C7-0039/2013),
- uwzględniając art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁵⁾, w szczególności jego art. 55, 145, 146 i 147,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 62, 164, 165 i 166,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 58/2003 z dnia 19 grudnia 2002 r. ustanawiające statut agencji wykonawczych, którym zostaną powierzone niektóre zadania w zakresie zarządzania programami wspólnotowymi ⁽⁷⁾, w szczególności jego art. 14 ust. 2 i 3,
- uwzględniając art. 76 Regulaminu i załącznik VI do Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 68 z 15.3.2011.

⁽²⁾ Dz.U. C 348 z 14.11.2012, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 344 z 12.11.2012, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 348 z 14.11.2012, s. 130.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 11 z 16.1.2003, s. 1.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej i opinie pozostałych zainteresowanych komisji (A7-0116/2013),
- A. mając na uwadze, że Europa zмага się nie tylko z kryzysem zaufania do jej instytucji, lecz także z kryzysem gospodarczym i finansowym, co wymaga od Parlamentu szczególnego rygoru przy kontroli sprawozdania finansowego Komisji;
 - B. mając na uwadze, że Trybunał Obrachunkowy po raz osiemnasty z rzędu nie mógł wydać poświadczenia wiarygodności co do legalności i prawidłowości płatności;
 - C. mając na uwadze, że państwa członkowskie negocjują obecnie nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na lata 2014–2020;
 - D. mając na uwadze, że w sytuacji ograniczonych środków, spowodowanej kryzysem gospodarczym i finansowym, uważa za konieczność tzw. inteligentną solidarność, czyli wykorzystywanie funduszy Unii na wdrażanie reform, przestrzeganie dyscypliny finansowej i zagwarantowanie stabilności politycznej i gospodarczej;
 - E. mając na uwadze, że zgodnie z Traktatem o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Komisja ponosi ostateczną odpowiedzialność za wykonanie budżetu Unii Europejskiej, natomiast państwa członkowskie są obowiązane rzetelnie współpracować z Komisją w celu zadbania, aby środki były wykorzystywane zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansowego;
 - F. mając na uwadze, że art. 287 ust. 1 TFUE stanowi, iż „Trybunał Obrachunkowy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenie wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw [...]”;
 - G. mając na uwadze, że kontrola wykonania zadań, w ramach której mierzony jest poziom realizacji założonych celów, staje się coraz ważniejsza;
 - H. mając na uwadze, że niedoskonałości w systemie celnym wymagają lepszej równowagi między ograniczeniem kontroli a wzmożeniem kontroli *ex post*;
 - I. mając na uwadze, że zarządzanie przez Komisję powinno być przedstawiane rzetelnie z myślą o wzmocnieniu publicznego zaufania do instytucji;
 - J. mając na uwadze, że strategia „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego jest nadrzędną strategią obejmującą działania niemal wszystkich służb Komisji zajmujących się polityką wewnętrzną oraz że rok 2011 był pierwszym pełnym rokiem realizacji tej strategii;
 - K. mając na uwadze, że dialog międzyinstytucjonalny przewidziany w art. 318 TFUE powinien stanowić okazję do pobudzenia nowej kultury wyników w Komisji;
 - L. mając na uwadze, że w przyszłości Komisja Kontroli Budżetowej musi zostać w jeszcze większym stopniu włączona w monitorowanie wydatków Komisji; oczekuje poprawy współpracy z Trybunałem Obrachunkowym w celu opracowania kompleksowych wniosków dotyczących usprawnienia skuteczności procedur kontroli;
 - M. mając na uwadze, że uprawnienia i zasoby Komisji Kontroli Budżetowej w procedurze udzielania absolutorium powinny zostać dokładnie zbadane i wyjaśnione w sprawozdaniu z własnej inicjatywy;

Priorytetowe działania Komisji

1. wzywa Komisję, w celu udzielenia absolutorium, do przedstawienia Parlamentowi planu działania na rzecz realizacji następujących działań priorytetowych:

Komunikat Komisji w sprawie ochrony budżetu Unii

- a) Komisja powinna przyjmować co roku, a po raz pierwszy we wrześniu 2013 r., komunikat dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Trybunału Obrachunkowego z myślą o upublicznieniu następstw swych działań prewencyjnych i naprawczych w odniesieniu do ochrony budżetu Unii; zauważa, że powinien on w szczególności ujawniać w odpowiednim czasie wszystkie zawieszenia, wstrzymania i zatrzymania, które mają na celu uniknięcie błędów, oraz wszystkie kwoty (w wartościach nominalnych) odzyskane z podziałem na państwo członkowskie, organizację międzynarodową lub kraj trzeci w poprzednim roku w drodze korekt finansowych oraz zwroty w przypadku wszystkich trybów zarządzania na szczeblu Unii i z podziałem na państwa członkowskie; Komisja powinna wykazać w miarę możliwości, że korekta finansowa odpowiednio zrekompensowała popełnione błędy i przyczyniła się do trwałej poprawy systemów zarządzania i kontroli;

- b) Komisja powinna dokonywać korekt finansowych w odniesieniu do całej kwoty wkładu Unii do danego programu, jeżeli z powodu błędów lub niewłaściwego zarządzania środkami przez władze krajowe lub regionalne dany program w dużym stopniu nie osiąga swych celów, nawet wtedy, gdy część programu została sfinansowana, a środki już rozdysponowane;
- c) Komisja powinna podać odpowiednie dane obejmujące wszystkie strategie polityczne, którymi zarządza Komisja, w nocy 6 „Korekty finansowe i procedury odzyskiwania środków” załączonej do sprawozdania finansowego Unii;
- d) w odniesieniu do obszarów polityki podlegających zarządzaniu w ramach programów wieloletnich – Komisja powinna określić, z końcem okresu programowania, wpływ odzyskanych środków i korekt finansowych poczynionych w tym okresie na poziom błędów; zauważa ponadto, że Komisja powinna wykazać, iż korekta finansowa odpowiednio zrekompensowała popełnione błędy i przyczyniła się do trwałej poprawy systemów zarządzania i kontroli;
- e) Komisja powinna wziąć na siebie większą odpowiedzialność za krajowe organy kontrolne i systemy kontroli w tych państwach członkowskich, w których wykryto najwięcej błędów; jest zdania, że Komisja powinna opracować wnioski, w jakim stopniu można usprawnić certyfikację i pracę organów kontrolnych w tych państwach członkowskich; uważa, że Komisja powinna opublikować swoje ustalenia i włączyć je do śródrokresowego przeglądu odpowiednich rozporządzeń i wieloletnich ram finansowych;

Poziom błędu w zarządzaniu dzielonym

wzywa Komisję, aby:

- f) zharmonizowała praktyki swoich służb w zakresie wstrzymywania/zawieszania płatności, gdy wykrywane są znaczące nieprawidłowości na poziomie systemów nadzorczych i kontrolnych państw członkowskich;
- g) wezwwała państwa członkowskie do informowania jej służb o projektach przepisów dotyczących kwalifikowalności, tak aby dostosować krajowe zasady dotyczące kwalifikowalności, które nie są spójne z odpowiednimi przepisami Unii, oraz zintensyfikować kontrole odnoszące się do deklaracji kosztów i do skuteczności kontroli na pierwszym poziomie;
- h) gromadziła informacje z państw członkowskich dotyczące stopnia, w jakim przepisy krajowe niepotrzebnie komplikują prawodawstwo Unii dotyczące zarządzania budżetem (nadmierne rygorystyczne wdrażanie) i przedłożyła Parlamentowi sprawozdanie do października 2013 r.; przypomina, że naruszenia tych przepisów krajowych stanowią błąd w zarządzaniu budżetem i że Komisja jest ostatecznie odpowiedzialna za błędy w wykonaniu budżetu Unii (art. 317 TFUE); domaga się, by raz w roku te informacje były przekazywane parlamentom krajowym i aby Komisja Kontroli Budżetowej Parlamentu była należycie informowana;
- i) pomagała organom zarządzającym i kontrolnym państw członkowskich w określaniu systemowych przyczyn błędów oraz w szczególności w celu zapewnienia spójnego wdrażania przepisów dotyczących zamówień publicznych i udzielała tym organom wskazówek w postaci umotywowanych opinii dotyczących działań służących uproszczeniu; opinie te zostaną podane do wiadomości publicznej;
- j) stosowała zasadę proporcjonalności - bez lekceważenia zasad mających na celu zmniejszenie obciążeń administracyjnych i ułatwienie usprawnienia procedur; zauważa, że dodatkowym krokiem w kierunku uproszczenia jest obowiązkowe stosowanie elektronicznego składania wniosków projektowych i sprawozdawczości, a także ujednoczenie i standaryzacja dokumentów oraz procedur dotyczących zarządzania i wdrażania programów operacyjnych;
- k) zharmonizowała w szczególności kryteria stosowane przez jej służby przy zgłaszaniu zastrzeżeń w sprawozdaniu z rocznej działalności oraz różne metodologie stosowane przy pomiarze błędów w zakresie zamówień publicznych w obu obszarach polityki – polityce rolnej i polityce spójności;
- l) przyspieszyła procedury audytu i korekty finansowej prowadzone przez własne służby, a w szczególności rozważyła połączenie różnych etapów postępowania kontradyktoryjnego prowadzącego do korekty finansowej;
- m) oceniła postępy dokonane w zakresie zarządzania finansowego w ramach obszarów tematycznych budżetu Unii w celu uzyskania pozytywnego poświadczenia wiarygodności i przedłożenia sprawozdania z tej oceny do marca 2014 r. w kontekście rocznych sprawozdań z działalności sporządzonych przez dyrekcje generalne oraz sprawozdania podsumowującego osiągnięcia Komisji w zakresie zarządzania na rok 2013;

DG AGRI

- n) DG AGRI powinna dostosować swoją praktykę w zakresie zawieszania płatności do najlepszych praktyk innych dyrekcji generalnych lub wydziałów, a także przedstawić propozycje dotyczące intensywniejszego stosowania i wykorzystania zawiesznień w obszarze polityki rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich;
- o) z uwzględnieniem ram prawnych DG AGRI powinna systematycznie wstrzymywać i zawieszać płatności, gdy kontrole na pierwszym poziomie wykazują, że wystąpiły istotne błędy; płatności powinny być wznawiane tylko wtedy, gdy istnieją wystarczające odpowiednie, zgromadzone na miejscu dowody na to, że zaradzono nieprawidłowościom;
- p) Komisja powinna do końca czerwca 2013 r. zdać sprawę z postępów poczynionych przez grupę roboczą powołaną przez DG AGRI, aby ocenić głębokie przyczyny błędów dotyczących rozwoju obszarów wiejskich oraz opracować działania naprawcze w odniesieniu do bieżącego i przyszłego okresu objętego programowaniem; sprawozdanie na ten temat powinno zostać przesłane państwu członkowskim, parlamentom narodowym i Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi Parlamentu w celu analizy przyczyn występowania błędów, wydania niewiążącej opinii i przedstawienia propozycji neutralizacji tych błędów;
- q) DG AGRI powinna przyjąć wszelkie środki niezbędne, aby wesprzeć dążenie państw członkowskich do eliminacji z ich programów tych warunków, które z natury rzeczy sprzyjają powstawaniu trudności we wdrażaniu i kontroli;

DG REGIO

- r) Komisja powinna utrzymać swoje pierwotne wnioski dotyczące przepisów ogólnych dotyczących okresu programowania 2014–2020 w polityce spójności i powinna zwracać uwagę państw członkowskich na to, że absolutnie konieczne jest, by w nowym prawodawstwie wprowadzić zasady korekty finansowej netto ⁽¹⁾, a także usprawnione procedury i warunki, zgodnie z którymi można wstrzymać lub zawiesić płatności;
- s) Komisja powinna też wykorzystywać, w miarę możliwości, korektę finansową netto do korygowania poważnych błędów w obecnym okresie programowania zgodnie z art. 99 i kolejnymi rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽²⁾; w szczególności korekty finansowe netto powinny być stosowane przy zamykaniu okresu programowania;
- t) ponadto Komisja powinna bronić swojego pierwotnego stanowiska, iż nie należy zezwalać na dodatkowy wybór projektów fizycznie ukończonych lub w pełni wdrożonych przed złożeniem wniosku o finansowanie (tzw. projektów retrospektywnych) na okres finansowania 2014–2020 ⁽³⁾;
- u) DG REGIO powinna w pełni dostosować swoje praktyki w zakresie płatności do najlepszych praktyk innych dyrekcji generalnych lub wydziałów, bezpośrednio i w pełni wykorzystując instrumenty prawne przewidziane w przepisach, zwłaszcza wstrzymywanie płatności lub, w razie konieczności, zawieszanie programów operacyjnych;
- v) wzywa do wprowadzenia ściślejszych kontroli i wymogów w przypadku państw członkowskich, które jawnie naruszają przepisy Unii w dziedzinie prawa budżetowego i prawa konkurencji (szczególnie przepisy dotyczące udzielania zamówień publicznych); domaga się systematycznego zawieszania płatności w ramach odnośnych programów funduszy strukturalnych w przypadku naruszeń prawa UE do czasu zagwarantowania przestrzegania przepisów i tym samym zgodnego z wymogami Unii wykorzystania środków;

⁽¹⁾ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego objętych zakresem wspólnych ram strategicznych oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (COM(2011) 615/2), art. 136 i nast. rozporządzenia.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25).

⁽³⁾ COM(2011) 615/2, art. 55 ust. 4.

- w) oczekuje surowszej polityki zawieszania płatności w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) i Funduszu Spójności (FS), na wzór tej stosowanej z pomyślnym skutkiem do płatności w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, dzięki czemu możliwe będzie podejmowanie działań na wczesnym etapie, by uniknąć niewłaściwego wykorzystywania środków z funduszy strukturalnych i umocnić przyjęte przez Komisję podejście zerowej tolerancji;
- x) w szczególności DG REGIO powinna systematycznie wstrzymywać płatności i zawieszać programy, gdy kontrole na pierwszym poziomie wykazują, że wystąpiły istotne błędy; płatności powinny być wznawiane tylko wtedy, gdy istnieją wystarczające i niewątpliwe dowody na to, że nieprawidłowościom zaradzono;

Poziom błąd w zarządzaniu scentralizowanym

DG ds. Badań Naukowych

- y) do końca czerwca 2013 r. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi sprawozdanie oceniające wpływ środków upraszczających wprowadzonych w 2011 r.;
- z) w sprawozdaniu tym należy również ocenić ulepszenia zapowiedziane przez Komisję w odniesieniu do kontroli *ex ante* i strategii audytu *ex post*, a także ulepszenia w wytycznych dotyczących najczęstszych błędów, które to wytyczne przekazano uczestnikom siódmego programu ramowego w zakresie badań i audytorom;
- aa) w sprawozdaniu tym Komisja powinna wyjaśnić, czy środki przyjęte, aby ograniczyć obciążenia związane z audytem wynikające z tego, że za budżet na badania naukowe odpowiada 7 delegowanych urzędników zatwierdzających, były skuteczne, a jeżeli nie – powinna zaproponować inne rozwiązania;

Sprawozdanie z oceny (art. 318 TFUE) i wzmożone wykorzystywanie kontroli wykonania zadań

- ab) służby Komisji powinny rozwijać nową kulturę wyników, określając w planie zarządzania szereg celów i wskaźników zgodnych z wymogami Trybunału Obrachunkowego pod względem odpowiedzialności, porównywalności i wiarygodności; ponadto wskaźniki wydajności i cele powinny być w pełni włączone do wszystkich wniosków dotyczących nowych polityk i programów;
- ac) zwraca się do Komisji o pełne uwzględnienie uwag i wniosków sformułowanych w „Odpowiedzi Trybunału Obrachunkowego na drugie sprawozdanie Komisji z oceny w sprawie artykułu 318”;
- ad) wzywa Komisję, do czasu przeglądu śródkresowego w poszczególnych obszarach polityki i programów, do określenia jednoznacznej definicji europejskiej wartości dodanej; ponadto domaga się przeglądu programów umożliwiającego uniknięcie krajowych i regionalnych efektów przemieszczenia i finansowanie rzeczywiście tylko tych środków, których nie można zrealizować bez unijnego wsparcia;
- ae) w rocznych sprawozdaniach z działalności służby powinny mierzyć wykonane zadania, przedstawiając podsumowanie wyników osiągniętych w ramach głównych obszarów polityki realizowanej przez Komisję; tę ocenę wykonania zadań na szczeblu departamentów powinna uzupełniać ogólna ocena wyników Komisji zawarta w sprawozdaniu z oceny przewidzianym w art. 318 TFUE;
- af) Komisja powinna zmodyfikować strukturę wyżej wymienionego sprawozdania z oceny, rozróżniając politykę wewnętrzną od zewnętrznej i koncentrując się – w sekcji dotyczącej polityki wewnętrznej – na strategii „Europa 2020”, jako polityce gospodarczej i społecznej Unii; Komisja powinna położyć nacisk na postępy w realizacji inicjatyw przewodnich;
- ag) oczekuje, że w ramach nowej i usprawnionej polityki w zakresie wydajności wszystkie sprawozdania z oceny sporządzone lub opłacone przez Komisję zostaną w pełni udostępnione Parlamentowi, który może podjąć decyzję o zamieszczeniu ich na swojej stronie internetowej do wglądu;

Dochody i tradycyjne środki własne

Aby zapewnić prawidłową ochronę interesów finansowych Unii oraz z myślą o wyposażeniu Unii w wystarczające środki własne umożliwiające wzrost, Komisja powinna:

- ah) przedstawić Parlamentowi, zanim rozpocznie się procedura udzielania absolutorium za rok 2012, ocenę kosztów odroczenia pełnego stosowania zmodernizowanego kodeksu celnego, które byłyby liczone jako skutki budżetowe takiego odroczenia;
 - ai) zgromadzić wiarygodne dane dotyczące rozbieżności w zakresie ceł i VAT w państwach członkowskich oraz przedkładać Parlamentowi co sześć miesięcy sprawozdania w tej sprawie;
 - aj) określić i wdrożyć działania, które poprawiłyby skuteczność i efektywność ściągania ceł i podatku VAT w państwach członkowskich; Komisja i państwa członkowskie powinny wdrożyć zalecenie Trybunału Obrachunkowego ze sprawozdania specjalnego nr 13/2011 ⁽¹⁾;
 - ak) określić kanały i sposoby pozwalające na oszustwa podatkowe i unikanie opodatkowania, w szczególności przez międzynarodowe koncerny i firmy „skrzynki pocztowe”, oraz wspierać odpowiednie środki zaradcze; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie OECD w sprawie erozji podstawy opodatkowania i przenoszenia zysków oraz wzywa Komisję do współpracy z OECD, która do lipca 2013 r. ustanowi plan działań mający na celu określenie sposobu rozwiązania tego problemu;
- al) podnosić świadomość publiczną oraz państw członkowskich – w kontekście negocjacji dotyczących wieloletnich ram finansowych – że skuteczny pobór dochodów pozostaje kluczowym elementem należytego zarządzania finansami publicznymi, w tym fakt, że kwestie związane z utraconymi dochodami mają wpływ na dostępność środków własnych Unii, sytuację gospodarczą państw członkowskich i rynek wewnętrzny, oraz zlecić badanie, w którym dokonano by obliczenia potencjalnych korzyści finansowych dla państw członkowskich pod względem dochodów podatkowych, jeżeli w całej Unii stworzone zostaną takie same zasady przeciwko oszustwom podatkowym i unikaniu opodatkowania;
- 2. jest zaniepokojony skalą działalności finansowej offshore, ujawnioną w niedawnych „offshore leaks” (przeciekach dotyczących rajów podatkowych); wzywa Komisję do podjęcia pilnych kroków w celu wyeliminowania takich możliwości wyprowadzania tysięcy miliardów euro z normalnego obiegu finansowego głównie w celu uniknięcia podatków i ukrycia nielegalnych środków przed organami podatkowymi w państwach członkowskich;
 - 3. stanowczo sugeruje podjęcie przez Komisję kroków mających na celu dopilnowanie, by wszelka działalność bankowa związana z doradztwem w kwestii struktur offshore oraz ich zakładaniem została uznana za nielegalną i by żaden bank w Unii Europejskiej zaangażowany w taką działalność nie mógł otrzymać i nie otrzymał finansowania ze środków europejskich w ramach jakiegokolwiek systemu ani nie korzystał z krajowych środków wsparcia;
 - 4. spodziewa się otrzymać od Komisji w ciągu dwóch miesięcy projekty wniosków ustawodawczych mających na celu położenie kresu praktykom korzystania z rajów podatkowych przez osoby fizyczne, firmy a nawet instytucje publiczne;

Działania w następstwie rezolucji dotyczącej udzielenia absolutorium za rok 2010 ⁽²⁾

Monitorowanie instrumentów inżynierii finansowej

- 5. z zadowoleniem przyjmuje działania następcze podjęte przez Komisję na wniosek Parlamentu dotyczące większej przejrzystości w zakresie instrumentów inżynierii finansowej, w szczególności wprowadzenie w odpowiednich przepisach obowiązkowej procedury składania przez państwa członkowskie sprawozdań dotyczących kwestii finansowych i wdrożeniowych ⁽³⁾, oraz zauważa, że sprawozdanie podsumowujące postępy w finansowaniu i wdrażaniu instrumentów inżynierii finansowej zapowiedziane przez Komisję w jej sprawozdaniu z działań podjętych w następstwie udzielenia absolutorium za rok budżetowy 2010 (COM(2012) 585) zostało terminowo przekazane Parlamentowi; ponadto zauważa, że to ostatnie zawiera dane obejmujące opis instrumentów inżynierii finansowej i ustalenia dotyczące ich wdrażania, wskazanie jednostek wdrażających oraz kwoty pomocy wpłacane do instrumentów inżynierii finansowej i wypłacane przez nie;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne nr 13/2011 Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy mechanizmy kontrolne stosowane w procedurze celnej 42 zapobiegają uchylaniu się od podatku VAT i umożliwiają wykrycie takich przypadków?”.

⁽²⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2012 r. zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji dotyczących udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2010, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze (Dz.U. L 286 z 17.10.2012, s. 31).

⁽³⁾ Przegląd rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 i rozporządzenia Komisji (WE) nr 1974/2006 w zakresie rozwoju obszarów wiejskich; zob. też wniosek Komisji COM(2011) 615/2 w sprawie wspólnych przepisów dotyczących instrumentów strukturalnych na lata 2014–2020.

6. zauważa, że wysokość funduszy strukturalnych wdrażanych za pośrednictwem instrumentów inżynierii finansowej nadal wzrastała w latach 2007–2013, w szczególności w przypadku instrumentów ukierunkowanych na przedsiębiorstwa; wskazuje, że ponad 90 % środków faktycznie wypłaconych odbiorcom końcowym trafiło do przedsiębiorstw; zwraca się do Komisji o wyjaśnienie, jaki procent kwot rzeczywiście rozdysponowanych trafił do prawdziwie prywatnych przedsiębiorstw, w przeciwieństwie do przedsiębiorstw będących w posiadaniu państwa;
7. z zaniepokojeniem zauważa, że na instrumenty inżynierii finansowej w dziedzinach takich, jak rozwój obszarów miejskich oraz efektywność energetyczna/odnawialne źródła energii przypada tylko 17 % kwoty wypłaconej wszystkim instrumentom inżynierii finansowej pod koniec 2011 r., a ponadto przepływ środków na konkretne projekty dotyczące obszarów miejskich pozostawał powolny;
8. zgadza się z wnioskami wyciągniętymi przez Komisję w wyżej wymienionym sprawozdaniu podsumowującym, dotyczącymi sprawozdawczości państw członkowskich, a mianowicie:
 - proces gromadzenia danych przez organy zarządzające oraz ich przekazywanie Komisji powinny rozpocząć się jak najwcześniej,
 - należy zachęcać państwa członkowskie do podawania informacji obejmujących więcej niż tylko kwoty przeznaczone na fundusze oraz liczba i rodzaj ostatecznych odbiorców,
 - Komisja powinna w większym stopniu doradzać państwom członkowskim;
9. zauważa, że Komisja zleciła grupie ekspertów ⁽¹⁾ sporządzenie sprawozdania w sprawie wykorzystania EFRR jako wsparcia dla instrumentów inżynierii finansowej; uważa to za pierwszy krok i jest zaniepokojony, że analiza przeprowadzona przez sieć ekspertów oceniających wykazała szereg poważnych problemów, np.: brak dowodów pozwalających ustalić, czy skala wsparcia odpowiada rozmiarowi rozbieżności na rynku pożyczek i finansowania kapitałowego; brak dowodów, na podstawie których można by ocenić, czy fundusze venture capital utworzone jako wsparcie EFRR są dostatecznie duże, by były stabilne; niedobór danych dotyczących kosztów tworzenia i stosowania instrumentów inżynierii finansowej w odniesieniu do dotacji niepodlegających zwrotowi; złożoność przepisów i niepewność co do ich interpretacji;
10. wzywa Komisję do podjęcia konkretnych działań w celu znaczącej poprawy wykorzystywania instrumentów inżynierii finansowej z myślą o lepszej ochronie interesów finansowych Unii;
11. przypomina, że Parlament zwrócił się do Komisji, aby dokonała obiektywnej i krytycznej oceny doświadczeń z instrumentami inżynierii finansowej w polityce spójności w okresie programowania 2007–2013, przedstawiła ocenę ryzyka, rozpatrując poszczególne instrumenty inżynierii finansowej oddzielnie oraz uwzględniając struktury ryzyka beneficjentów instrumentów inżynierii finansowej, a także co roku przedstawiała Parlamentowi, zanim rozpocznie się odnośna procedura udzielania absolutorium, sprawozdanie odnoszące się do wykorzystywania instrumentów inżynierii finansowej w państwach członkowskich, obejmujące porównywalne wskaźniki efektywności, wydajności i efektywności pod względem kosztów instrumentów inżynierii finansowej, jak również do tego, w jaki sposób Komisja koordynuje i łagodzi ryzyko pokrywania się środków w różnych dziedzinach polityki oraz zapewnia spójność;

Łańcuch/kaskada odpowiedzialności

12. z żalem zauważa, że Komisja ciągle ignoruje wieloletni wniosek Parlamentu o dodawanie podpisu odpowiedzialnego komisarza do sprawozdań z działalności rocznej podlegającej mu dyrekcji generalnej; zauważa jednak, że sprawozdanie podsumowujące jest przyjmowane przez kolegium komisarzy i zawiera specjalne oświadczenie podkreślające ostateczną odpowiedzialność Komisji za zarządzanie urzędników zatwierdzających na podstawie poświadczeń i zastrzeżeń czynionych przez nich w ich rocznych sprawozdaniach z działalności; uważa zatem, że kolegium komisarzy, przyjmując sprawozdanie podsumowujące, zapoznało się z problemami w odpowiedniej dyrekcji generalnej i może być uważane za odpowiedzialne;
13. wzywa Komisję do dalszej poprawy jakości i porównywalności rocznych sprawozdań z działalności;

⁽¹⁾ Zob. sprawozdanie podsumowujące sporządzone przez Terry'ego Warda i Applica sprl dotyczące wykorzystania EFRR do wspierania instrumentów inżynierii finansowej, z udziałem sieci ekspertów oceniających, która przedstawiła analizę wyników polityki spójności w latach 2007–2013.

14. z zadowoleniem odnotowuje, że Komisja udostępniła Parlamentowi podsumowania roczne państw członkowskich; ubolewa jednak nad faktem, że jedynie 17 państw członkowskich udzieliło Komisji zgody na to udostępnienie; zwraca się do Komisji o poinformowanie, jakie kroki i środki podejmie ona w celu dopilnowania, by pozostałe 10 państw członkowskich również udzieliło swej zgody;

Wykorzystywanie płatności zaliczkowych

15. z zadowoleniem przyjmuje nowe przepisy wprowadzone w rozporządzeniu finansowym (UE, Euratom) nr 966/2012 dotyczące regularnego rozliczania płatności zaliczkowych oraz zachęca Komisję do dalszych wysiłków w celu wykonania zaleceń Trybunału Obrachunkowego w zakresie odpowiednich danych i metod dotyczących rachunkowości;

Nakładanie skutecznych sankcji w obszarach dużych wydatków

16. uznaje, że we wnioskach Komisji dotyczących okresu programowania 2014–2020 w znacznej mierze uwzględniono zastrzeżenia Parlamentu wyrażone w rezolucji towarzyszącej decyzji o udzieleniu absolutorium z wykonania budżetu na rok 2008 ⁽¹⁾, to jest zaproponowano wprowadzenie korekty finansowej netto w państwach członkowskich, a także usprawnione procedury i warunki, zgodnie z którymi można wstrzymywać lub zawieszać płatności; zauważa, że we wnioskach tych sprecyzowano też niektóre reguły dotyczące kwalifikowalności i jasno zakazano organom zarządzającym wybierania projektów fizycznie zakończonych lub w pełni wdrożonych przed złożeniem wniosku o finansowanie (tzw. projektów retrospektywnych);
17. wzywa Komisję do zbadania możliwości ustanowienia systemu korekt dla obszarów wydatków podatnych na błędy, w którym całkowita wartość materialna błędów w roku n będzie częściowo lub całkowicie odejmowana od rocznych wniosków o refundacje złożonych przez organizacje akredytujące w zależności od dotkliwości nieprawidłowości;

Prace w zakresie audytu prowadzone przez Trybunał Obrachunkowy

18. przypomina, że art. 287 TFUE stanowi, co następuje: „Trybunał Obrachunkowy przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie poświadczenie wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw [...]”;
19. przypomina, że jeśli Trybunał Obrachunkowy wydaje opinię dotyczącą wiarygodności rachunków, to wydaje on trzy opinie o legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw; te liczne opinie nie ułatwiają oceny wykonania budżetu przez Komisję, której dokonać muszą posłowie do Parlamentu Europejskiego;
20. wskazuje, że Trybunał Obrachunkowy określa – na podstawie prowadzonego przez siebie audytu – najbardziej prawdopodobny poziom błędów, który to poziom w 2011 r. wynosił 3,9 % w przypadku płatności; wskazuje, że na podstawie międzynarodowych standardów rewizji finansowej Trybunał Obrachunkowy stosuje 2 % jako próg istotności dla ogólnie możliwego do przyjęcia poziomu błędów i że jeżeli najbardziej prawdopodobny poziom błędów jest wyższy od tego progu, Trybunał Obrachunkowy wyda opinie negatywną;
21. przypomina, że zgodnie z międzynarodowymi standardami rewizji finansowej do zadań audytora zewnętrznego należy niezależne określenie progu istotności;
22. zaznacza, że błędy należy traktować inaczej niż oszustwa, i uważa, że w przeważającej większości przypadków błędy wynikają z pomyłek administracyjnych, spowodowanych złożonością unijnych i krajowych przepisów, które można poprawić; przypomina jednak Komisji, że obecny poziom błędów jest wciąż niedopuszczalnie wysoki i że Parlament przyjął podejście zakładające całkowity brak tolerancji dla błędów;
23. zwraca też uwagę, że poziom błędów jako taki nie daje kompleksowego obrazu skuteczności polityki unijnej; w związku z tym jest zdania, że kontroli zgodności powinna towarzyszyć kontrola wykonania zadań, oceniająca gospodarność, wydajność i skuteczność instrumentów polityki unijnej; wskazuje, że Government Accountability Office w USA bardziej koncentruje się na kontroli wykonania zadań niż na kontroli zgodności;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. zawierająca uwagi, które stanowią integralną część decyzji dotyczących udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2008, sekcja III – Komisja i agencje wykonawcze (Dz.U. L 252 z 25.9.2010, s. 39).

24. odnotowuje, że istnieją pewne różnice zdań między Trybunałem Obrachunkowym a Komisją co do sposobów, w jaki należy obliczać błędy, w szczególności co do tego, czy należy uwzględnić, czy też wykluczać płatności zaliczkowe, co do postępowania w przypadku błędów policzalnych i niepoliczalnych oraz co do sposobu traktowania środków odzyskanych i korekty finansowej przy ogólnej ocenie wpływu finansowego błędów i zdolności naprawczej systemów; jest zdania, że różne podejścia stanowią odzwierciedlenie odmiennych ról poszczególnych instytucji, to jest roli audytora z jednej strony i roli organu zarządzającego z drugiej strony; domaga się, by Trybunał Obrachunkowy rozważył możliwość rozdzielenia tych zakwestionowanych różnych kategorii błędów w swym następnym sprawozdaniu rocznym i sprecyzował, z podziałem na sektory, polityki/wyniki w zakresie odzyskanych środków i korekt finansowych;
25. rozumie, że wiedza specjalistyczna i metodologia mogą zmieniać się z biegiem czasu; nalega jednak, aby wyniki kontroli pozostawały porównywalne, tak aby umożliwić Parlamentowi polityczną ocenę obejmującą dłuższy okres;
26. w związku z tym domaga się pogłębienia współpracy między krajowymi organami kontroli a Europejskim Trybunałem Obrachunkowym w odniesieniu do kontroli nad zarządzaniem dzielonym zgodnie z art. 287 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
27. proponuje, aby zbadać możliwość wydawania przez krajowe organy kontroli, działające jako niezależni audytorzy zewnętrzni i przy poszanowaniu międzynarodowych standardów rewizji finansowej, krajowych zaświadczeń o kontroli w zakresie zarządzania unijnymi środkami finansowym; zaświadczenia te byłyby wydawane rządów państw członkowskich, aby przedstawiać je w procesie udzielania absolutorium zgodnie z właściwą procedurą międzyinstytucjonalną, którą należy ustanowić;

Poświadczenie wiarygodności przez Trybunał Obrachunkowy

Sprawozdania finansowe – opinia pozytywna

28. z zadowoleniem zauważa, że w rocznym sprawozdaniu finansowym Unii za rok budżetowy 2011 rzetelnie przedstawiono – pod każdym istotnym względem – sytuację Unii na dzień 31 grudnia 2011 r. oraz wyniki prowadzonych przez nią operacji i przepływu środków pieniężnych w roku kończącym się w tymże dniu;

Legalność i prawidłowość dochodów – opinia pozytywna

29. z zadowoleniem odnotowuje, że dochody leżące u podstaw rozliczeń za rok zakończony dnia 31 grudnia 2011 r. są we wszystkich istotnych aspektach legalne i prawidłowe;

Legalność i prawidłowość zobowiązań – opinia pozytywna

30. z zadowoleniem odnotowuje, że zobowiązania leżące u podstaw rozliczeń za rok zakończony dnia 31 grudnia 2011 r. są we wszystkich istotnych aspektach legalne i prawidłowe;

Legalność i prawidłowość płatności – opinia negatywna

31. z żalem zauważa, że w przypadku płatności nadal występują istotne błędy;
32. rozumie, że podstawą wydania przez Trybunał Obrachunkowy opinii negatywnej jest stwierdzenie, że systemy nadzoru i kontroli są tylko częściowo skuteczne i że w rezultacie w przypadku płatności najbardziej prawdopodobny poziom błędów wynosi 3,9 %;
33. z zaniepokojeniem zauważa, że istotne błędy występują w następujących obszarach polityki: wsparcie rynku i pomoc bezpośrednia; rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, rybołówstwo i zdrowie; polityka regionalna, energia i transport; zatrudnienie i sprawy społeczne, a także badania naukowe i inne obszary polityki wewnętrznej;
34. przypomina, że najbardziej prawdopodobny poziom błędów w przypadku płatności w roku budżetowym 2010 został oszacowany na 3,7 %, a w roku budżetowym 2009 na 3,3 %; jest przerażony tym wzrostem, ponieważ stanowi on odwrócenie pozytywnej tendencji obserwowanej w latach 2007, 2008 i 2009; w związku z tym wzywa Komisję do podjęcia niezbędnych kroków w celu osiągnięcia tendencji do stałego spadku poziomu błędów; podkreśla, że Parlament jest zdania, iż „[...] osiągnięcie tego celu to ważna część pełnego wykorzystania przyszłych wydatków UE i postępów na drodze ku pozytywnemu poświadczeniu wiarygodności”⁽¹⁾;

(1) Ust. 4 ww. rezolucji Parlamentu z dnia 5 maja 2010 r.

35. przypisuje ten rozwój sytuacji głównie znaczącemu wzrostowi najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu w dziedzinie rolnictwa, i w szczególności jest zaniepokojony wysokim poziomem błędu w zakresie rozwoju obszarów wiejskich, gdzie najbardziej prawdopodobny poziom błędu wyniósł 7,7 %;
36. wzywa Trybunał Obrachunkowy do dostosowania sprawozdań specjalnych dotyczących konkretnych obszarów polityki w taki sposób, by umożliwiały w większym stopniu porównywanie z poprzednimi okresami;

Zalecenie Rady

37. ubolewa, że Rada nadal odmawia współpracy z Parlamentem w odniesieniu do udzielenia Radzie absolutorium; uważa, że daje to Komisji Kontroli Budżetowej bardzo mało instrumentów i że Komisja Kontroli Budżetowej jest ostatecznie zmuszona skierować swe pytania i wnioski o udzielenie informacji na temat budżetu Rady do Komisji;
38. zauważa, że Rada zaleca udzielenie Komisji absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii za rok budżetowy 2011; zauważa, że Niderlandy, Szwecja i Zjednoczone Królestwo głosowały przeciwko udzieleniu Komisji absolutorium z wykonania budżetu Unii za rok budżetowy 2011; odnotowuje uwagi tych krajów:
 - po raz osiemnasty z rzędu Trybunał Obrachunkowy nie mógł udzielić bezwarunkowego pozytywnego poświadczenia wiarygodności,
 - podkreślają fakt, że wiarygodność wydatków Unii zależy od należytego zarządzania finansowego na wszystkich szczeblach, uporządkowanego księgowania i przejrzystej odpowiedzialności wszystkich odpowiednich podmiotów,
 - zwracają uwagę, że 80 % budżetu Unii wydawane jest przez państwa członkowskie w ramach systemu zarządzania dzielonego,
 - wyrażają ubolewanie, że tylko cztery z siedmiu ocenionych przez Trybunał Obrachunkowy instytucji audytowych państw członkowskich zostały uznane za skuteczne,
 - wzywają wszystkie państwa członkowskie do zapewnienia pełnych, przejrzystych i dokładnych danych jako części swych rocznych podsumowań,
 - zachęcają Komisję do zapewnienia lepszego zarządzania finansowego przez wszystkie państwa członkowskie, również poprzez ściślejsze stosowanie takich sankcji, jak wstrzymywanie i zawieszanie płatności;
39. stwierdza w tym kontekście dużą liczbę zastrzeżeń Komisji dotyczących systemów zarządzania i kontroli EFRR/FS za okres 2007–2013 m.in. w Niderlandach i Zjednoczonym Królestwie; zachęca Radę do wyciągnięcia wniosków z uwag Niderlandów, Szwecji i Zjednoczonego Królestwa poprzez przeprowadzenie wzajemnej weryfikacji zarządzania finansowego i jakości wyników każdego państwa członkowskiego;

Kwestie horyzontalne

Obowiązki Komisji i państw członkowskich w ramach zarządzania dzielonego

40. podkreśla, że zgodnie z art. 317 TFUE Komisja ponosi ostateczną odpowiedzialność za wykonanie budżetu Unii; podkreśla, że w przypadku wykonywania przez Komisję budżetu w trybie zarządzania dzielonego zadania wykonawcze delegowane są na państwa członkowskie zgodnie z art. 53b rozporządzenia finansowego (WE, Euratom) nr 1605/2002;

41. podkreśla, że odpowiedzialność, która spoczywa na dyrektorach generalnych, jest kluczowym elementem stosowanego obecnie przez Komisję systemu zarządzania środkami unijnymi, a także uwypukla znaczenie rzetelnego przedstawiania ich wyników w zakresie zarządzania w ich rocznym sprawozdaniu z działalności;
42. przypomina propozycję Parlamentu zawartą w rezolucji w sprawie absolutorium za 2010 r. dotyczącą przywrócenia pełnozakresowego stanowiska komisarza ds. kontroli budżetowej w kadencji Komisji w latach 2014–2019;
43. oczekuje, że państwa członkowskie są w pełni świadome swych obowiązków, zgodnie z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej i zgodnie z zasadą lojalnej współpracy, wspierania Unii w aktywny i skuteczny sposób w realizacji zadań wynikających z Traktatów;
44. podkreśla w tym kontekście znaczenie art. 53b rozporządzenia finansowego (WE, Euratom) nr 1605/2002, który stanowi, że podczas wykonywania budżetu państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, w tym środki ustawodawcze, wykonawcze i administracyjne, by chronić interesy finansowe Unii; podkreśla w związku z tym, że art. 59 ust. 2 nowego rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012 określa nawet, że środki te powinny obejmować: a) zapewnianie prawidłowego i faktycznego wykonywania działań finansowanych z budżetu, zgodne z mającymi zastosowanie przepisami sektorowymi, b) zapobieganie nieprawidłowościom i nadużyciom finansowym, wykrywanie ich i korygowanie;
45. zauważa, że obecny system nie gwarantuje pełnej przejrzystości beneficjentów wsparcia ze środków EFRR/FS; w obecnych ramach Komisja zapewnia portal umożliwiający dostęp do listy beneficjentów na stronach krajowych, które opracowano tylko w odpowiednich językach krajowych i bez zastosowania wspólnych kryteriów; oczekuje w przyszłości uregulowania instrumentów strukturalnych, tak by zagwarantować, że państwa członkowskie będą podawały dane na temat końcowych beneficjentów środków z EFRR/FS, które zostaną opublikowane na oficjalnej stronie Komisji w jednym z trzech języków roboczych Unii i w oparciu o zestaw wspólnych kryteriów, co umożliwi porównanie i wykrycie błędów;
46. zwraca uwagę na istniejące znaczące różnice w działaniu administracji państw członkowskich w obszarze dochodów i wydatków w ramach zarządzania dzielonego, w szczególności w odniesieniu do identyfikowania nieprawidłowości, oszustw i błędów oraz podejmowania finansowych działań następczych zarówno w dziedzinie cel, jak i wydatkowania funduszy unijnych; odnotowuje, że Komisja jak dotychczas monitoruje funkcjonowanie administracji z opóźnieniem i na poziomie poszczególnych przypadków i w związku z tym nie realizuje wystarczających analiz tendencji, aby móc określić obszary zagrożone; wzywa Komisję do stosowania metody wykonywania analizy tendencji w celu zidentyfikowania zagrożeń finansowych i podjęcia środków, tak aby poprawić funkcjonowanie administracji w państwach członkowskich;
47. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że zgodnie z art. 59 ust. 3, 4 i 5 nowego rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012 organy zarządzające państw członkowskich będą w przyszłości musiały corocznie przedkładać Komisji swe sprawozdania finansowe wraz z oświadczeniem dotyczącym zarządzania, roczne podsumowanie końcowych sprawozdań z audytu i kontroli oraz opinię niezależnego organu kontrolnego;
48. jest przekonany, że wyżej wymienione oświadczenia, w połączeniu z wprowadzeniem samokrytycznych obrad w Radzie, a których do tej pory brakuje, oraz bezstronną, szczerą i otwartą wzajemną weryfikacją wśród państw członkowskich, przyczynią się do lepszego i bardziej efektywnego wykonania budżetu, zwiększenia wyników polityk, programów i projektów, co pomoże wzmocnić solidarność państw członkowskich i zlikwidować wzajemną nieufność – co w efekcie jest bardziej pożądane niż cięcia w budżecie ze szkodą dla ożywienia gospodarczego i zaufania unijnych obywateli do wspólnej Europy;

49. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że państwa członkowskie mogą, na odpowiednim szczeblu, publikować powyższe informacje, a ponadto przedstawiać oświadczenia podpisane na odpowiednim szczeblu i oparte na tych informacjach; wzywa Komisję do wspierania państw członkowskich w przedstawianiu tych dobrowolnych oświadczeń, o których mowa w art. 59 ust. 5 nowego rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012, poprzez promowanie najlepszych praktyk; nalega, by Parlament otrzymywał zarówno oświadczenia dotyczące zarządzania, jak i dobrowolne oświadczenia;
50. zauważa, że Komisja powinna udzielić wskazówek państwom członkowskim dotyczących sporządzania konkretnych podsumowań rocznych; zauważa, że w tym celu zamieszczone informacje na temat programów operacyjnych w ramach zarządzania dzielonego powinny być ujednolicone pod względem formy i treści; podsumowania roczne powinny być do dyspozycji Parlamentu i udostępniane nie tylko w języku danego państwa członkowskiego, tym samym zwiększając przejrzystość i rozliczalność;
51. zauważa jednak, że ani Trybunał Obrachunkowy, ani Komisja nie postrzegają podsumowań rocznych na tym etapie jako cennego źródła informacji do celów oceny zgodności lub wyników beneficjentów; ponawia swój wniosek o to, by Komisja analizowała mocne i słabe strony krajowych systemów kontroli na podstawie otrzymanych podsumowań rocznych; uważa, że ta sytuacja jest nie do przyjęcia, i żąda, by Komisja podjęła niezwłoczne działania w celu dopilnowania, by następne podsumowania roczne były przydatne przy ocenie wyników beneficjentów;
52. zwraca uwagę, że podsumowania roczne przedłożone przez państwa członkowskie „w [ich] obecnej formie są postrzegane jako wnoszące małą wartość dodaną” i że „elementy zgodności obecnego podsumowania rocznego po prostu powielają informacje, które są już dostępne z innych źródeł ⁽¹⁾”; wzywa dlatego wszystkie państwa członkowskie do zwiększenia przydatności swych podsumowań rocznych poprzez włączenie ogólnej analizy wyników oraz ogólnego poświadczenia wiarygodności w celu wykazania swego zaangażowania na rzecz należytego zarządzania środkami finansowymi Unii i przejrzystości; wzywa Austrię, Belgię, Hiszpanię, Irlandię, Luksemburg, Litwę, Łotwę, Malte, Niderlandy, Niemcy, Polskę i Włochy w szczególności do niezwłocznego pójścia za przykładem 15 państw członkowskich, które włączyły „ogólne poświadczenie wiarygodności” do swych rocznych podsumowań działań strukturalnych w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i EFRR ⁽²⁾ w celu umożliwienia Komisji Kontroli Budżetowej skorzystania z tych informacji podczas procedury udzielania absolutorium za rok 2012; oczekuje, że te państwa członkowskie, które nie złożyły takiego poświadczenia na czas, przedłożą wyczerpujące oświadczenia wyjaśniające powody;
53. wzywa państwa członkowskie do wydania krajowych oświadczeń dotyczących zarządzania na odpowiednim szczeblu politycznym oraz zwraca się do Komisji o ustanowienie wzoru takiego oświadczenia;
54. wzywa Komisję do ustanowienia w perspektywie krótkoterminowej, we współpracy z państwami członkowskimi, modelu krajowych oświadczeń dotyczących zarządzania, dzięki któremu staną się one wiarygodne i porównywalne; wzywa Komisję, aby publicznie przekazała swoją opinię na temat tych oświadczeń; jest zdania, że takie oświadczenia powinny m.in. poświadczać kryteria (takie jak prawidłowe i rzetelne sprawozdania finansowe, skuteczność systemów zarządzania i kontroli oraz legalność i prawidłowość transakcji leżących u podstaw tych sprawozdań) oraz określać zakres zastrzeżeń dotyczących poświadczenia wiarygodności i wyłączenia odpowiedzialności; zwraca się do Komisji o przedłożenie propozycji dotyczących zmniejszenia obciążeń kontrolnych dla tych państw członkowskich lub regionów, które systematycznie osiągają dobre wyniki zgodnie ze sprawozdaniami rocznymi Trybunału Obrachunkowego i swoimi własnymi krajowymi oświadczeniami dotyczącymi zarządzania; uważa, że Trybunał Obrachunkowy i Komisja powinny być w stanie uwzględnić treść krajowych oświadczeń dotyczących zarządzania w swych działaniach kontrolnych;
55. odnotowuje szczegóły wymienione w poniższym wykazie dotyczącym dwóch inicjatyw w odniesieniu do wkładów państw członkowskich w zakresie poprawy skuteczności zarządzania dzielonego:

⁽¹⁾ Zob. odpowiedzi udzielone przez komisarza Andora na pytanie pisemne 18 zadane w ramach przygotowań do wysłuchania na posiedzeniu komisji Kontroli Budżetowej w dniu 26 listopada 2012 r. wraz ze sprawozdaniem rocznym z działalności za 2011 r. – Dyrekcja Generalna ds. Polityki Regionalnej i Miejskiej, s. 84.

⁽²⁾ Zob. podsumowanie osiągnięć Komisji, pkt 3.3 przypis 9, s. 14, COM(2012) 281.

Wykaz

	Krajowe deklaracje w sprawie zarządzania	„Ogólne poświadczenie wiarygodności” w rocznych podsumowaniach działań strukturalnych
Austria	Nie	Nie
Belgia	Nie	Nie
Bułgaria	Nie	Tak
Cypr	Nie	Tak
Republika Czeska	Nie	Tak
Dania	Tak	Tak
Estonia	Nie	Tak
Finlandia	Nie	Tak
Francja	Nie	Tak
Niemcy	Nie	Nie
Grecja	Nie	Tak
Węgry	Nie	Tak
Irlandia	Nie	Nie
Włochy	Nie	Nie
Łotwa	Nie	Nie
Litwa	Nie	Nie
Luksemburg	Nie	Nie
Malta	Nie	Nie
Niderlandy	Tak	Nie
Polska	Nie	Nie
Portugalia	Nie	Tak
Rumunia	Nie	Tak
Słowacja	Nie	Tak
Słowenia	Nie	Tak
Hiszpania	Nie	Nie
Szwecja	Tak	Tak
Zjednoczone Królestwo	Tak	Tak

Wiarygodność oświadczeń kierownictwa Komisji

56. odnotowuje, że łączna liczba zastrzeżeń przedstawionych przez dyrektorów generalnych Komisji w ich rocznych sprawozdaniach z działalności zwiększyła się z 17 w 2010 r. do 27 w 2011 r. oraz że szacowany łączny wpływ finansowy zastrzeżeń wzrósł do 1 959 mln EUR, tj. 1,5 % płatności zrealizowanych w 2011 r. (2010: 423 mln EUR, tj. 0,3 %);

57. wyraża zaniepokojenie, że ta sytuacja odzwierciedla wysokie ryzyko błędów w niektórych obszarach, takich jak rozwój obszarów wiejskich, spójność czy siódmy program ramowy, co zostało dostrzeżone przez dyrektorów generalnych Komisji i znalazło pokrycie w wynikach kontroli przeprowadzonej przez Trybunał Obrachunkowy;
58. odnotowuje wytyczne sekretarza generalnego Komisji i dyrektora generalnego DG ds. Budżetu dla dyrektorów generalnych i szefów służb Komisji dotyczące sposobu obliczania poziomu błędu resztowego, co, jak zauważył Trybunał Obrachunkowy, spowodowało poprawę w niektórych rocznych sprawozdaniach z działalności;
59. ubolewa jednak, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził uchybienia w tych instrukcjach i ich wdrażaniu, szczególnie w odniesieniu do poziomu błędu resztowego; wskutek tego wzywa Komisję, aby, jako natychmiastowy priorytet, dostosowała swoje wytyczne;
60. uznaje postępy poczynione przez Komisję w określeniu zakresu, w jakim transakcje pozostają obciążone błędem, lecz zauważa z rozczarowaniem, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził, iż poziom błędu resztowego nie jest jeszcze wiarygodnym wskaźnikiem;
61. zachęca Komisję do dokonania postępów w przedstawianiu bardziej precyzyjnych i wiarygodnych danych dotyczących odzyskiwania środków i korekt finansowych oraz do przedstawiania zestawień informacji w najszerszym możliwie zakresie na temat roku, w którym dokonano płatności, roku, w którym wykryto odnośny błąd, oraz roku, w którym odzyskiwanie środków lub korekty finansowe przedstawiane są w informacji dodatkowej do sprawozdania finansowego ⁽¹⁾;
62. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Komisji w sprawie korekt finansowych, wraz z rzeczywiście odzyskaną kwotą, która wpłynęła z powrotem do budżetu, w momencie zamknięcia ksiąg za lata 2000–2006 w obszarze polityki regionalnej, pokazujące wpływ korekt finansowych dokonanych w okresie programowania i w momencie zamknięcia ksiąg na ogólny poziom błędu okresu programowania na lata 2000–2006;
63. wzywa Komisję do rozszerzenia takiej praktyki sprawozdawczości na inne obszary polityki zarządzane przez programy wieloletnie;
64. zaleca, zgodnie z opinią wyrażoną przez Trybunał Obrachunkowy, wprowadzenie jasnego powiązania między kwotami wykazywanymi w rocznych sprawozdaniach z działalności, zwłaszcza dla określania poziomu błędu resztowego, a informacjami nt. odzyskiwania środków/korekt finansowych, przedstawianymi w sprawozdaniu finansowym;
65. zauważa, że Komisja jest w stanie przedstawić przegląd dokonanych w 2011 r. korekt błędów i nieprawidłowości, w szczególności w tej części budżetu UE, która jest wykonywana w ramach zarządzania dzielonego ⁽²⁾;
66. sugeruje Komisji, że powinna wymagać od swych dyrektorów generalnych systematycznego gromadzenia tych danych i ich publikowania w rocznych sprawozdaniach z działalności;
67. wzywa Komisję do wydawania, zanim rozpocznie się stosowna procedura udzielania absolutorium, corocznych komunikatów dla Parlamentu, Rady i Trybunału Obrachunkowego zawierających, z podziałem na kraje i programy, zebrane korekty finansowe i operacje odzyskania środków, tak by przedstawić swe wyniki w zakresie ochrony budżetu Unii; wzywa Komisję do sporządzenia na tej podstawie rankingu wyników;

⁽¹⁾ Zob. sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za rok budżetowy 2011 r., załącznik 1.2 pkt 2.

⁽²⁾ Zob. nota 6 w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym Unii Europejskiej za rok budżetowy 2011.

68. zauważa z niepokojem, że ww. nota 6 załączona do skonsolidowanego sprawozdania finansowego obejmuje jedynie korekty finansowe i operacje odzyskiwania środków zrealizowane na szczeblu Unii i że informacje nt. środków wycofanych, środków odzyskanych i pozostających do odzyskania w ramach funduszy strukturalnych od państw członkowskich nie zostały ujęte ze względu na wiarygodność, „jako że pozostają pewne wątpliwości co do jakości i kompletności danych przekazanych przez niektóre państwa członkowskie i/lub w odniesieniu do niektórych programów”; wzywa Komisję do podawania co roku do wiadomości publicznej w komunikacie wszystkich kwot podlegających korekcie w poprzednim roku w drodze korekt finansowych oraz zwrotów w przypadku wszystkich trybów zarządzania na szczeblu Unii i z podziałem na państwa członkowskie;
69. jest zaniepokojony, że sama Komisja potwierdza w powyższej notce 6 ocenę Trybunału Obrachunkowego dotyczącą braku wiarygodności systemów nadzoru i kontroli państw członkowskich i wyraża głębokie ubolewanie, że to mogło mieć wpływ na wiarygodność oświadczeń kierownictwa Komisji; wzywa Komisję do dopilnowania, by dane przedstawiane przez państwa członkowskie były kompletne i w pełni wiarygodne;
70. przypomina w tym kontekście, że przyjmując sprawozdanie podsumowujące, którego podstawą są poświadczenia wiarygodności i zastrzeżenia przedstawione przez dyrektorów generalnych i szefów służb w ich rocznych sprawozdaniach z działalności, Komisja bierze na siebie ogólną odpowiedzialność polityczną za zarządzanie budżetem Unii ⁽¹⁾;
71. z zadowoleniem przyjmuje usprawnienia wprowadzone do ogólnej opinii wydanej przez audytora wewnętrznego Komisji, która to opinia stanowi podstawę sprawozdania podsumowującego, lecz zauważa, że pozytywna opinia wydana przez audytora wewnętrznego opiera się w szczególności na poświadczeniach wiarygodności wydanych w rocznych sprawozdaniach z działalności przez kadrę zarządzającą Komisji;
72. w związku z tym ponawia swój wcześniejszy apel o to, by Komisja ustanowiła wiarygodne i obiektywne roczne sprawozdania z działalności;

Odpowiedzialność państw członkowskich

73. zauważa, że dwa obszary polityki podatne na najwyższe poziomy błąd (rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, rybołówstwo i zdrowie oraz polityka regionalna, energia i transport) są realizowane głównie w trybie zarządzania dzielonego, i ubolewa, że według szacunków najbardziej prawdopodobny poziom błędu wynosi odpowiednio 7,7 % i 6 %;
74. podkreśla, że prezes Trybunału Obrachunkowego zauważył, iż „władze krajowe zarządzają pierwszą – i najważniejszą – linią obrony, chroniąc interesy finansowe obywateli UE, i że ze strony władz krajowych potrzebny jest większy stopień zaangażowania na rzecz zarządzania i kontroli środków finansowych UE” ⁽²⁾; podkreśla w tym kontekście współodpowiedzialność państw członkowskich za lepsze wydatkowanie; uważa ponadto, że aktywne zaangażowanie parlamentów krajowych, poprzez odnośne komisje nadzoru nad wykorzystaniem pieniędzy unijnych podatników w państwach członkowskich (na wzór Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu), nie tylko na szczeblu politycznym i monitorowania eksperckiego, lecz również w procesie programowania nowej polityki spójności, doprowadziłoby do niższego poziomu błędu, większej przejrzystości i demokratycznej legitymacji procesu absorpcji funduszy unijnych;
75. ubolewa nad faktem, że w przypadku 62 % skontrolowanych transakcji dotyczących polityki regionalnej wystąpiły błędy, a w 76 % skontrolowanych transakcji w ramach EFS władze państw członkowskich dysponowały informacjami, które umożliwiały wykrycie i korektę przynajmniej niektórych błędów przed wystąpieniem do Komisji o zwrot środków, i że w przypadku rozwoju obszarów wiejskich Trybunał Obrachunkowy stwierdził, że kontrole na miejscu nie zawsze były przeprowadzane we właściwy sposób; z tego względu wzywa państwa członkowskie i Komisję do niezwłocznego zwiększenia kontroli pierwszego szczebla w celu uporania się z tym niedopuszczalnie wysokim poziomem niegospodarności;
76. wzywa Radę i COREPER do dopilnowania, by w szczególności krajowe systemy kontroli oraz, ogólnie rzecz biorąc, współodpowiedzialność państw członkowskich za lepsze wydatkowanie były regularnie wprowadzane do poszczególnych punktów porządku posiedzeń odnośnych ministrów Rady i omawiane w obecności Komisji;

⁽¹⁾ COM(2012) 281, pkt 1, s. 2.

⁽²⁾ Uwagi wstępne poczynione przez p. Caldeirę w dniu 6 listopada 2012 r. podczas przedstawienia sprawozdania rocznego Trybunału Obrachunkowego za rok budżetowy 2011 r. Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu Europejskiego.

77. domaga się na mocy art. 287 ust. 4 akapit drugi TFUE, aby Trybunał Obrachunkowy wydał opinię na temat niezależności krajowych organów kontroli w ramach zarządzania dzielonego;

Zamówienia publiczne, kryteria kwalifikowalności

78. zauważa, że liczne błędy wynikają z nieprawidłowego stosowania przepisów krajowych (w szczególności w odniesieniu do błędów w przypadku EFS w 2011 r. naruszenia przepisów krajowych przyczyniły się do 86 % poziomu błędów) oraz że błąd kwalifikowalności (zwłaszcza w przypadku beneficjentów dotacji) i naruszenia przepisów dotyczących zamówień publicznych (w szczególności w przypadku funduszy dzielonych i zarządzanych pośrednio) stanowią dwa główne źródła błędów;
79. z tego względu z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zamówień publicznych, przyjęty przez Komisję w dniu 20 grudnia 2011 r. (COM(2011) 896), ponieważ ma on na celu uproszczenie przepisów i ich uelastycznienie, tak by zwiększyć efektywność wydatków publicznych; zauważa jednak, że należy również uprościć krajowe przepisy w zakresie zamówień publicznych zgodnie z ustawodawstwem Unii;
80. ubolewa nad faktem, że błędy mogą wynikać również z dodawania do przepisów unijnych przepisów krajowych, które są niepotrzebnie skomplikowane i tym samym trudne do realizacji i weryfikacji przez same państwa członkowskie, tworząc jednocześnie dodatkowe i sztuczne obciążenie dla beneficjentów (nadmiernie rygorystyczne wdrażanie);
81. zwraca uwagę, że takie przepisy nie tylko niepotrzebnie zwiększają poziom błędów, ponieważ wszystkie naruszenia będą traktowane jako błąd w unijnym zarządzaniu budżetem, mimo iż to państwa członkowskie są odpowiedzialne za te niepotrzebnie skomplikowane przepisy, lecz mogłyby również skłonić Komisję do wydania nakazów odzyskania środków;
82. wzywa państwa członkowskie do wskazania, w porozumieniu z Komisją i w konsultacji z Trybunałem Obrachunkowym, tych niepotrzebnie skomplikowanych przepisów krajowych w celu ich uproszczenia i do przedłożenia Parlamentowi sprawozdania; zauważa, że w związku z tym należy dalej analizować możliwość opracowania standardowej dokumentacji przetargowej dotyczącej procedur udzielania zamówień publicznych;
83. wzywa Komisję, by w przypadku stwierdzonych w państwach członkowskich naruszeń przepisów prawa budżetowego i prawa konkurencji (szczególnie przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych) stosowała ona ściślejsze kontrole i wymogi, a w przypadku wątpliwości zawieszala natychmiast płatności z funduszy strukturalnych do czasu zagwarantowania przestrzegania przepisów i tym samym zgodnego z prawem Unii wykorzystania środków;
84. zachęca służby Komisji do zainicjowania planu działań pilotażowych – tak jak uczyniono to w DG ds. Zatrudnienia w sektorach polityki o wysokim ryzyku błędów – mających na celu określenie kluczowych obszarów, w których uproszczenie mogłoby przyczynić się do zmniejszenia poziomu błędów na szczeblu beneficjentów;
85. wzywa Komisję do opracowania dodatkowych instrumentów mających na celu ułatwienie procesu konsultacji z beneficjentami i wzmocnienie przekazywania informacji zwrotnych z ich strony organom krajowym, zgodnie z działaniami na rzecz uproszczenia przepisów krajowych i zmniejszenia poziomu błędów;
86. po raz kolejny apeluje do Komisji o wskazanie państw członkowskich odpowiedzialnych za zidentyfikowane skumulowane błędy kwantyfikowalne; nie wykazuje zrozumienia dla ograniczeń nałożonych na Trybunał Obrachunkowy przez jego metodę reprezentatywnej próby statystycznej, co skutecznie uniemożliwia Trybunałowi Obrachunkowemu wskazanie państw członkowskich o najwyższym poziomie błędów; wzywa Trybunał Obrachunkowy do porównania swoich wyników kontroli z wynikami Komisji w celu określenia tych państw członkowskich lub regionów, które są w największym stopniu dotknięte poziomem lub występowaniem błędów;

Europejski mechanizm stabilności

87. odnotowuje wejście w życie europejskiego mechanizmu stabilności, lecz ubolewa nad ustanowieniem tego mechanizmu poza ramami instytucjonalnymi Unii, ponieważ wyklucza to wszelką rzeczywistą demokratyczną, polityczną i budżetową kontrolę przez instytucje Unii, a zwłaszcza przez Parlament; podkreśla fakt, że tworzenie „struktur” poza instytucjami Unii stanowi regres w rozwoju Unii, szczególnie kosztem Parlamentu, Trybunału Obrachunkowego i Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej; uważa, że istotne jest, by europejski mechanizm stabilności był omawiany przynajmniej raz w roku w trakcie debaty plenarnej w obecności Rady i Komisji na podstawie rocznego sprawozdania Komisji Obrachunkowej ESM;

Strategia w zakresie zwalczania nadużyć finansowych

88. wzywa Komisję do złożenia sprawozdań i dokonania oceny strategii w zakresie zwalczania nadużyć finansowych, ustanowionych w każdej dyrekcji generalnej w następstwie przyjęcia nowej strategii Komisji w zakresie zwalczania nadużyć finansowych (COM(2011) 376) i wewnętrznego planu działań (SEC(2011) 787) dotyczącego jej wdrożenia w czerwcu 2011 r.;

Przemysł tytoniowy

89. wzywa Komisję do złożenia sprawozdania na temat sposobu jak najszybszej poprawy swych postanowień mających na celu proaktywne zarządzanie ewentualnymi konfliktami interesów oraz ciągłymi zmianami personalnymi;
90. wzywa Komisję do złożenia sprawozdania dotyczącego sposobu wdrożenia art. 5 ust. 3 Ramowej konwencji WHO w sprawie kontroli wyrobów tytoniowych oraz tego, w jaki sposób zamierza ona usprawnić i wyjaśnić obowiązujące przepisy;
91. wzywa Komisję do jak najszybszego przedłożenia Parlamentowi przeglądu wszystkich (publicznych i niepublicznych) dokumentów i wszystkich osób zaangażowanych w negocjacje dotyczące czterech porozumień o współpracy z przemysłem tytoniowym;
92. stwierdza, że Unia jest sygnatariuszem ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu; uważa zastosowanie art. 5 ust. 3 za prawnie wiążący obowiązek Unii; wzywa Komisję do poinformowania, jak postanowienia art. 5 ust. 3 zostały wdrożone przez Unię i jej instytucje, zwłaszcza jeśli chodzi o kwestię, w jakim stopniu wdrożenie postępuje zgodnie z wytycznymi WHO odnośnie do art. 5 ust. 3 oraz jak i dlaczego Komisja odstąpiła od tych wytycznych;

Zarządzanie budżetem*Poziom wykonania, nadwyżka budżetowa, zobowiązania budżetowe pozostające do spłaty*

93. z zadowoleniem przyjmuje wysoki poziom wykonania budżetu, mianowicie 99,3 % środków na zobowiązania (taki sam jak w 2010 r.) i 98,6 % środków na płatności (w 2010 r.: 96,6 %) oraz zmniejszenie ogólnej nadwyżki z 4,5 mld EUR w 2010 r. do 1,5 mld EUR w 2011 r.;
94. jest zaniepokojony większym napływem wniosków o płatność z państw członkowskich pod koniec roku w odniesieniu do EFS, EFRR i Funduszu Spójności, ponieważ uniemożliwia to Komisji terminowe zwrócenie się do władzy budżetowej o przedstawienie budżetu korygującego, aby zwiększyć środki na płatności w celu uznania otrzymanych wniosków o płatność; zwraca się zatem do Komisji o nakłanianie państw członkowskich do jak najwcześniejszego przekazywania większości wniosków;
95. ostrzega przed koncentracją istotnej części płatności w grudniu, co mogłoby ujemnie wpłynąć na skuteczność systemów nadzoru i kontroli oraz zwiększyć ryzyko błędów;
96. wyraża zaniepokojenie znacznym zwiększeniem zobowiązań budżetowych pozostających do spłaty z 13 mld EUR w 2010 r. do 207 mld EUR, głównie w obszarze polityki spójności, na okres programowania 2007–2013;
97. nalega, by począwszy od kolejnych lat, udostępniono wystarczające środki na płatności;

Dochody

Tradycyjne zasoby własne i VAT

98. odnotowuje, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził w swym sprawozdaniu rocznym, że obliczenie dochodów nie zawierało istotnych błędów; jest jednak zaniepokojony, że jeśli chodzi o tradycyjne zasoby własne (TZW), kontrola Trybunału Obrachunkowego nie może uwzględnić przywozów niezgłoszonych lub pominiętych w ramach dozoru celnego i że sprawozdanie roczne tym samym nie przedstawia oszacowania strat dla budżetu w tym zakresie; sugeruje, aby Trybunał Obrachunkowy sporządził sprawozdanie specjalne w sprawie przywozów niezgłoszonych w oparciu o badanie przeprowadzone przynajmniej w 10 państwach członkowskich i odpowiednio dostosował swój program roboczy na rok 2013;
99. jest zdania, że przeprowadzona przez Trybunał Obrachunkowy kontrola wykonania zadań w zakresie dochodów ma szczególną wartość, i zachęca Trybunał Obrachunkowy do skoncentrowania w tym obszarze większej części zasobów; ubolewa, że sprawozdanie roczne, wokół którego skupia się duża część działalności Trybunału Obrachunkowego, dostarcza mimo to niewiele informacji co do rzeczywistej sytuacji w odniesieniu do skutecznego poboru dochodów; wzywa Trybunał Obrachunkowy do położenia większego nacisku w swym rocznym sprawozdaniu na kontrolę dochodów w celu przedstawienia kompleksowego obrazu efektywności systemu poboru dochodów w państwach członkowskich i konsekwencji jego niewłaściwego funkcjonowania;
100. przypomina, że Parlament monitoruje sytuację związaną z gromadzeniem zasobów własnych w swym sprawozdaniu z własnej inicjatywy w sprawie ochrony interesów finansowych Unii, które jest sporządzane corocznie na podstawie sprawozdania Komisji;
101. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu stwierdzenia przez Trybunał Obrachunkowy, że w krajowym dozorcze celnym występują ciągle niedociągnięcia i że dlatego nie da się zapewnić kompletnego i poprawnego rejestrowania TZW; uważa za niedopuszczalne, że kontrole celne w państwach członkowskich nie działają właściwie; przypomina, że prawidłowe działanie procedur celnych ma bezpośrednie skutki dla obliczania podatku od wartości dodanej; jest poważnie zaniepokojony, że Trybunał Obrachunkowy w swoim sprawozdaniu specjalnym nr 13/2011 ustalił, iż samo stosowanie procedury celnej 42 ⁽¹⁾ przyczyniło się do obliczonych na zasadzie ekstrapolacji strat wynoszących 2 200 mln EUR ⁽²⁾ w 2009 r. w siedmiu skontrolowanych państwach członkowskich, co stanowi 29 % teoretycznie należnego podatku VAT od podstawy opodatkowania dla wszystkich przywozów dokonanych w ramach procedury celnej 42 w 2009 r. w tych państwach członkowskich;
102. podkreśla, że Trybunał Obrachunkowy ustalił w sprawozdaniu specjalnym nr 13/2011, że uchylanie się od podatku VAT narusza interesy finansowe państw członkowskich; zauważa, że ma ono również wpływ na budżet Unii, gdyż prowadzi do pomniejszenia zasobów własnych opartych na VAT; zauważa, że strata ta kompensowana jest z zasobów własnych opartych na DNB, co zakłóca wysokość wkładów poszczególnych państw członkowskich do budżetu UE, i że oszustwa podatkowe podważają funkcjonowanie rynku wewnętrznego i uniemożliwiają uczciwą konkurencję ⁽³⁾;
103. podkreśla, że ustalenia Trybunału Obrachunkowego z jego sprawozdania specjalnego nr 13/2011 zostały potwierdzone przez wnioski z misji rozpoznawczej Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu do portów w Rotterdamie i Antwerpii, która odbyła się w dniach 19 i 20 września 2012 r.; zaznacza, że Unia to ważny blok handlowy oraz że duże porty europejskie obsługują wiele statków; zauważa, że wskutek presji logistycznej porty te kierują się procedurami przewidzianymi w rozporządzeniu celnym i że na znaczeniu przybierają upoważnieni przedsiębiorcy; zauważa jednak, że np. Rotterdam, największy port w Europie, stosuje wobec importerów wysoki poziom uproszczonych procedur celnych w porównaniu z innymi dużymi portami Unii; podkreśla, że uproszczenie procedur celnych musi obejmować odpowiednią i skuteczną politykę opartą na ocenie ryzyka, prowadząc do skutecznych systemów kontroli i unikając zakłócenia konkurencji, oraz że Komisja i państwa członkowskie powinny regularnie i skutecznie monitorować uproszczone procedury; zauważa, że zmniejszenie kontroli może przełożyć się na duże korzyści ekonomiczne dla portu; podkreśla, że wszelka nieuzasadniona redukcja kontroli może poważnie zaszkodzić interesom finansowym Unii i jej państw członkowskich;

⁽¹⁾ Mechanizm, który wykorzystuje importer w celu uzyskania zwolnienia z podatku VAT, gdy przywożone towary mają zostać przewiezione do innego państwa członkowskiego; podatek VAT jest należny w państwie członkowskim przeznaczenia.

⁽²⁾ Z czego 1 800 mln EUR w siedmiu wybranych państwach członkowskich, a 400 mln EUR w 21 państwach członkowskich przeznaczenia dla przywiezionych towarów objętych próbą.

⁽³⁾ Sprawozdanie specjalne nr 13/2011, s. 11, pkt 5.

104. przyjmuje do wiadomości inicjatywy Komisji w działaniach podjętych w następstwie sprawozdania specjalnego Trybunału Obrachunkowego nr 13/2011; ubolewa jednak nad tym, że wedle pierwszego sprawozdania z działalności Eurofisc za 2011 r., sporządzonego w maju 2012 r., główne ustalenia i wnioski sprawozdania specjalnego wciąż nie zostały rozwiązane; domaga się przedstawienia do września 2013 r. informacji o poczynionych postępach;
105. jest poważnie zaniepokojony szczególnie ustaleniami w dziedzinie roboczej 3, że w większości państw członkowskich administracje podatkowe nie mają dostępu do danych celnych i że z tego względu automatyczne kontrole krzyżowe nie są możliwe;
106. ubolewa, że zalecenie nr 6 sprawozdania specjalnego nr 13/2011, w którym wnosi się o zmianę dyrektywy VAT, tak aby w sporządzanych przez przedsiębiorców informacjach podsumowujących VAT osobno wykazywane były dostawy wewnątrzspółnotowe towarów przywiezionych w ramach przedmiotowej procedury, nie zostało jeszcze wdrożone przez Komisję; zauważa, że umożliwiłoby to skuteczne uzgadnianie danych celnych i podatkowych w państwie członkowskim przeznaczenia; domaga się informacji na temat przyczyn tego zaniechania;
107. ubolewa nad faktem, że Rada nie uwzględniła zalecenia Trybunału Obrachunkowego, by zmienić dyrektywę VAT, tak aby importer (lub jego przedstawiciel podatkowy) solidarnie odpowiadał za straty podatku VAT w państwie członkowskim przeznaczenia, jeśli nie złoży w terminie kompletnej informacji podsumowującej VAT;
108. wzywa Komisję do wzmożenia wysiłków w celu poprawy sytuacji w odniesieniu do stanu wdrażania zaleceń Trybunału Obrachunkowego zawartych w sprawozdaniu specjalnym nr 13/2011;
109. ubolewa nad faktem, że Komisja i państwa członkowskie nie były w stanie zapewnić terminowego wdrożenia zmodernizowanego kodeksu celnego, który miał wejść w życie najpóźniej z dniem 24 czerwca 2013 r.; podkreśla, że jakiegokolwiek dalsze opóźnienia utrudnią odpowiednią ochronę interesów finansowych państw członkowskich, a zatem i samej Unii; podkreśla fakt, że według Komisji sytuacja ta wynika w znacznym stopniu z tego, że państwa członkowskie nie mogą uzgodnić najbardziej odpowiedniej metodyki rozwoju technologii informatycznych i że borykają się z ograniczeniami w zasobach ludzkich i finansowych; jest zaniepokojony, że Komisja i państwa członkowskie pozostają w tyle z tą bardzo ważną reformą w sytuacji, w której pobór środków własnych jest mniej niż zadowalający;
110. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny kosztów odroczenia pełnego stosowania zmodernizowanego kodeksu celnego, ujmującej ilościowo skutki budżetowe takiego odroczenia;
111. zwraca uwagę na badanie zlecone przez Parlament zatytułowane „Wdrożenie zmodernizowanego kodeksu celnego” ⁽¹⁾, z którego wynika, że w najlepszym przypadku wejście w życie zmodernizowanego kodeksu celnego (który będzie zwany unijnym kodeksem celnym, jeśli wniosek Komisji dotyczący przekształcenia zostanie przyjęty) będzie mogło nastąpić w grudniu 2017 r.; przypomina Komisji, że Unia posiada wyłączną kompetencję w zakresie unii celnej i że dlatego powinna zapewnić zgodność działań państw członkowskich; wzywa w związku z tym Komisję do wzmożenia wysiłków w celu zapewnienia, że zmodernizowany kodeks celny zostanie wprowadzony w życie jak najwcześniej, tak by uniknąć najgorszego scenariusza przewidzianego w badaniu na marzec 2033 r.;
112. ubolewa nad tym, że dwie ważne inicjatywy mające na celu zwalczanie nadużyć związanych z podatkiem VAT, mianowicie wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do mechanizmu szybkiego reagowania na nadużycia związane z podatkiem VAT (COM(2012) 428) i wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w zakresie fakultatywnego i tymczasowego stosowania mechanizmu odwrotnego obciążenia w związku z dostawami niektórych towarów i usług podatnych na oszustwa (COM(2009) 511), są blokowane w Radzie;
113. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EUROFISC, będąca wspólną strukturą operacyjną umożliwiającą państwom członkowskim szybkie reagowanie na transgraniczne przypadki oszustw w dziedzinie VAT, stała się w pełni operacyjna; stwierdza, że w lutym 2011 r. utworzono specjalną dziedzinę roboczą w celu wymiany ukierunkowanych informacji o nielegalnych transakcjach z wykorzystaniem procedury celnej 42;

(1) PE 475.094.

114. wzywa Komisję do zwiększenia koordynacji z państwami członkowskimi w celu gromadzenia wiarygodnych danych dotyczących ceł i ubytku VAT w poszczególnych krajach oraz regularnego przedkładania Parlamentowi sprawozdania w tej sprawie;

Dochody oparte na DNB – zakres oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania oraz ich skutki dla budżetów i gospodarek państw członkowskich

115. z zadowoleniem przyjmuje opracowany przez Komisję „Plan działania zakładający poprawę skuteczności walki z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania” (COM(2012) 722); pochwała w szczególności wniosek Komisji, aby ustanowić mechanizm szybkiego reagowania, i podkreśla, że umożliwiłby on państwom członkowskim szybsze i skuteczniejsze reagowanie na nadużycia związane z podatkiem VAT; podkreśla, że potencjalny koszt oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania szacuje się w odniesieniu do państw członkowskich na 1 bln EUR rocznie, podczas gdy dla porównania budżet Unii na 2011 r. w środkach na zobowiązania wynosił tylko 142,5 mld EUR;

Rolnictwo

116. ubolewa nad wzrostem poziomu błędu do 4,0 % w obszarze polityki „rolnictwo i rozwój obszarów wiejskich” obejmującym wydatki Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EAGF) i Europejskiego Funduszu Rolniczego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EAFRD) oraz obszarów polityki dotyczących środowiska, rybołówstwa i zdrowia;
117. przypomina, że pogorszenie sytuacji w rolnictwie, a w szczególności w zakresie rozwoju obszarów wiejskich, jest główną przyczyną wzrostu najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu dla wszystkich płatności w roku budżetowym 2011;
118. zauważa, że choć 0,2 % tego poziomu błędu wynikało ze zmiany w metodyce Trybunału Obrachunkowego dotyczącej naruszeń zasady wzajemnej zgodności, poziom błędu dla całego obszaru polityki rolnej wzrósł w latach 2010–2011 r. w ujęciu rzeczywistym o 1,5 % – z 2,3 % w 2010 r. do 3,8 % w 2011 r. ⁽¹⁾;
119. odnotowuje podejście Trybunału Obrachunkowego, który po raz pierwszy uwzględnił wymogi wzajemnej zgodności w obliczaniu poziomu błędu, ponieważ wymogi wzajemnej zgodności są to istotne wymogi prawne, które spełnić muszą wszyscy odbiorcy płatności bezpośrednich, jako że są to podstawowe, a w wielu przypadkach jedyne warunki otrzymania pełnej kwoty płatności bezpośrednich ⁽²⁾; w tym kontekście zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o dalsze wyjaśnienie i uzasadnienie zmian w metodyce; wzywa Komisję i Trybunał Obrachunkowy do uzgodnienia spójnej metodyki, tak aby roczne dane dotyczące wykonania budżetu stały się bardziej porównywalne;
120. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy ogranicza kontrolę tylko do pewnych wymogów podstawowych w zakresie zarządzania i wymogów dobrego stanu rolnego i ekologicznego oraz że „poziom błędu należy stosować z dużą ostrożnością i nie należy traktować jako ogólnej oceny przestrzegania przez rolników wymogów wzajemnej zgodności” ⁽³⁾;
121. zwraca uwagę, że w gestii państw członkowskich leży określenie „dobrego stanu rolnego i ekologicznego” i określenie, do jakiego areału pojęcie to będzie miało zastosowanie; stanowczo krytykuje fakt, że płatności bezpośrednie otrzymają beneficjenci, którzy często nie są rolnikami; uważa, że jest to nieprawidłowy rozdział środków finansowych, które można byłoby zaoszczędzić;
122. stwierdza, że państwa członkowskie odzyskały w roku budżetowym 2011 172,7 mln EUR od beneficjentów oraz że całkowita pozostająca kwota należna od beneficjentów na koniec roku wynosiła 1 206,9 mln EUR, z których kwotą 458 mln EUR obciążono państwa członkowskie tytułem wydatków na EFRG zgodnie z zasadą „pół na pół”; przyjmuje do wiadomości, że około 25,7 mln EUR obciążą budżet Unii jako przypadki uznane za nieściągalne w ciągu roku budżetowego 2011; podkreśla, że DG AGRI rozliczyła wszystkie pozostające nieodzyskane przypadki z lat 2006 lub 2002 decyzją 2011/272/UE ⁽⁴⁾ z dnia 29 kwietnia 2011 r. oraz że po zastosowaniu zasady „pół na pół” kwotą 27,8 mln EUR obciążono państwa członkowskie, a kwotą 29,2 mln EUR budżet Unii z powodu uznania jej za nieściągalną;

⁽¹⁾ Dane przekazane przez p. Kubyka w imieniu Trybunału Obrachunkowego w dniu 6 grudnia 2012 r. podczas wysłuchania komisarza Daciana Cioloşa w Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu.

⁽²⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za rok 2011, pkt 3.9, przypis 11.

⁽³⁾ Dane przekazane przez p. Kubyka w imieniu Trybunału Obrachunkowego w dniu 6 grudnia 2012 r. podczas wysłuchania komisarza Daciana Cioloşa w Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu.

⁽⁴⁾ Decyzja wykonawcza Komisji 2011/272/UE z dnia 29 kwietnia 2011 r. w sprawie rozliczenia rachunków agencji płatniczych państw członkowskich dotyczących wydatków finansowanych przez Europejski Fundusz Rolniczy Gwarancji (EFRG) za rok budżetowy 2010 (Dz.U. L 119 z 7.5.2011, s. 70).

123. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po raz pierwszy Trybunał Obrachunkowy przedstawił dwie szczegółowe oceny: z jednej strony – wsparcia rynku i pomocy bezpośredniej, a z drugiej – rozwoju obszarów wiejskich, i uważa, że zapewnia to lepszy wgląd w każdy obszar polityki; wzywa jednak Trybunał Obrachunkowy do przedstawienia poziomu błędów dotyczącego rozwoju obszarów wiejskich oddzielnie od środowiska, rybołówstwa i zdrowia, a nie w formie zbiorczej;
124. z zadowoleniem przyjmuje rejestr dostarczający informacji o beneficjentach płatności w ramach wspólnej polityki rolnej w państwach członkowskich; postrzega to narzędzie jako ważny krok w kierunku większej przejrzystości w sektorze rolnym; przypomina jednak, że zgodnie z wyrokiem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 listopada 2010 r. unieważniającym prawodawstwo w odniesieniu do osób fizycznych⁽¹⁾, rozporządzenie Komisji (WE) nr 259/2008⁽²⁾ zostało zmienione, co ograniczyło obowiązek publikowania informacji o beneficjentach płatności pochodzących z WPR do osób prawnych; odnotowuje wniosek Komisji w sprawie nowych zasad przejrzystości, przyjęty w dniu 25 września 2012 r., zobowiązujący państwa członkowskie do ujawniania danych dotyczących wszystkich beneficjentów, w tym osób fizycznych, z wyjątkiem beneficjentów, których roczna kwota pomocy nie przekracza pewnego minimalnego progu, z uwzględnieniem zastrzeżeń zgłoszonych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości, zwłaszcza dotyczących problemu ochrony danych;
125. odnotowuje aktualnie stosowaną praktykę zarządzania funduszami SAPARD, a mianowicie że fundusze są tylko w wyjątkowych przypadkach w pełni odzyskiwane, jeśli nieuczciwe postępowanie w części projektu stworzyło warunki, bez spełnienia których beneficjent w ogóle nie uzyskałby wsparcia na projekt; wyraża zaniepokojenie obecną praktyką, zalecaną agencji SAPARD przez Komisję, zgodnie z którą projekt, w którego elementach wystąpiło nieuczciwe postępowanie, może zostać uznany za kwalifikujący się do uzyskania funduszy, jeśli nie jest fikcyjny, tj. odsetek kosztów wszystkich odnośnych elementów nie przekracza 50 % ogółu kosztów całego projektu; jest szczególnie zaniepokojony widocznym w tej praktyce brakiem czynnika odstraszającego przed popełnieniem nadużyć;

Wsparcie rynku i pomoc bezpośrednia

126. wyraża ubolewanie, że płatności z EFRG w 2011 r. nie są wolne od poważnych błędów, przy czym najbardziej prawdopodobny poziom błędów oszacowany przez Trybunał Obrachunkowy wynosi 2,9 %, i że skontrolowane przez Trybunał Obrachunkowy systemy kontroli w Austrii, Finlandii, Hiszpanii, na Węgrzech i we Włoszech zostały uznane tylko za częściowo skuteczne w zapewnianiu legalności i prawidłowości płatności;
127. zauważa, że najczęstszy błąd dokładności odnosi się do zawyżania deklarowanych powierzchni, przy czym w większości przypadków zawyżenie nie przekracza 5 %, oraz ubolewa, że wyższy poziom błędów występuje w przypadkach, w których państwa członkowskie nieprawidłowo oceniły i zarejestrowały w systemie działek rolnych (LIPIS) kwalifikowalne trwałe użytki zielone;
128. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego, by zapewnić prawidłową ocenę kwalifikowalności trwałych użytków zielonych⁽³⁾;
129. zauważa z rozczarowaniem, że Trybunał Obrachunkowy uznał, że na skuteczność zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli (ZSZIK) negatywny wpływ mają niedokładne dane w różnych bazach danych i nieprawidłowości w obsłudze administracyjnej wniosków przez agencje płatnicze w niektórych państwach członkowskich; przypomina Komisji, że wprowadzenie ZSZIK spowodowało spadek liczby błędów, i wzywa Komisję do niezwłocznego zaradzenia tej sytuacji przez wstrzymanie lub zawieszenie płatności w razie potrzeby;
130. jest zaniepokojony, że Komisja, w rocznym sprawozdaniu z działalności, podtrzymała zastrzeżenia zgłoszone do systemów ZSZIK w Bułgarii i Portugalii z uwagi na poważne niedociągnięcia; podkreśla fakt, że z uwagi na rolę ZSZIK w zarządzaniu i kontroli wydatków rolnych poważne niedociągnięcia w jego ustanowieniu i funkcjonowaniu narażają Komisję na ryzyko utraty reputacji, nawet jeśli skutki finansowe nie przekraczają progu istotności;

⁽¹⁾ Sprawy połączone C-92/09 i C-93/09, Zb.Orz. 2010, s. I-11063.

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 259/2008 z dnia 18 marca 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie publikowania informacji na temat beneficjentów środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. L 76 z 19.3.2008, s. 28).

⁽³⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za rok 2011, pkt 3.45.

131. ubolewa nad tym, że do tej pory nie usunięto niektórych błędów systematycznych w systemach zarządzania i kontroli, które zostały zaobserwowane i zgłoszone już w poprzednich latach: niewłaściwa klasyfikacja wykorzystywania gruntów, zawyżanie kwalifikowalnych gruntów w LPIS lub niewłaściwe stosowanie oczywistego poziomu błędu;
132. ubolewa z powodu niedociągnięć wykrytych przez Trybunał Obrachunkowy podczas pomiarów na miejscu; domaga się, by inspekcje na miejscu charakteryzowały się jakością niezbędną do określenia kwalifikowalnych gruntów w sposób wiarygodny ⁽¹⁾;
133. ubolewa, że jakość pracy wykonywanej przez jednostki certyfikujące, skontrolowana przez Trybunał w ramach nowej dobrowolnej procedury w zakresie wzmocnienia wiarygodności, jest niewystarczająca;
134. wzywa Komisję do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu usunięcia przez agencje płatnicze wszelkich niezbędnych niedociągnięć wykrytych w ich systemie zarządzania i kontroli; nalega, by poprawić projekt i jakość pracy wykonywanej przez jednostki certyfikujące w celu zapewnienia wiarygodnej oceny legalności i prawidłowości operacji w agencjach płatniczych; zwraca się do Komisji o zbadanie, czy możliwa jest współpraca z osobami prywatnymi, w celu weryfikowania norm wzajemnej zgodności i zmniejszenia obciążenia administracyjnego;

Rozwój obszarów wiejskich

135. wyraża ubolewanie, że płatności w sektorze polityki „rozwój obszarów wiejskich, środowisko naturalne, rybołówstwo i zdrowie” w 2011 r. nie są wolne od poważnych błędów, przy czym najbardziej prawdopodobny poziom błędu oszacowany przez Trybunał Obrachunkowy wynosi 7,7 %, i że skontrolowane systemy kontroli zostały uznane tylko za częściowo skuteczne;
136. zauważa, że główna część najbardziej prawdopodobnego poziomu błędu dotyczy kwalifikowalności działań innych niż obszarowe, takich jak modernizacja gospodarstw rolnych oraz tworzenie podstawowych usług dla gospodarki i ludności wiejskiej, po części z powodu często skomplikowanych przepisów i warunków kwalifikowalności;
137. wyraża zaniepokojenie faktem, że stwierdzono wiele błędów w przypadkach, gdy beneficjentami były organy publiczne, na przykład gminy lub same agencje płatnicze ⁽²⁾, i że błędy te dotyczą takich kwestii, jak zgłoszenie nieuprawnionego podatku VAT lub niezgodność z przepisami dotyczącymi zamówień publicznych; apeluje zatem do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie lepszego egzekwowania obowiązujących przepisów;
138. ubolewa nad faktem, że Komisja stosuje w tych dwóch obszarach odmienne metodologie, przy czym w dodatku obie z nich nie są zgodne z metodologią Trybunału Obrachunkowego, oraz wzywa Komisję i Trybunał Obrachunkowy do niezwłocznego zharmonizowania trybu postępowania w przypadku błędów w dziedzinie zamówień publicznych w tych dwóch obszarach polityki ⁽³⁾;
139. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy stwierdza znaczne problemy dotyczące wdrażania wymogów wzajemnej zgodności w zakresie identyfikacji i rejestracji zwierząt ⁽⁴⁾; wzywa państwa członkowskie do poprawy jakości kontroli w trakcie roku bez nakładania na beneficjentów dodatkowych obciążeń administracyjnych;
140. ubolewa nad faktem, że Trybunał Obrachunkowy wykazał niedociągnięcia w systemach nadzoru i kontroli państw członkowskich w zakresie rozwoju obszarów wiejskich i że stwierdzono uchybienia w trzech elementach poddanych kontroli, tj. w systemach administracyjnych i kontrolnych stosowanych w celu zapewnienia poprawności płatności, systemach kontroli opartych na fizycznych kontrolach na miejscu i systemach mających zapewnić wdrożenie i kontrolę przestrzegania zasad wzajemnej zgodności;
141. wzywa Komisję, by wzięła pod uwagę ustalenia poczynione przez Trybunał Obrachunkowy przy opracowywaniu strategii kontroli w zakresie kontroli rozliczenia rachunków w DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich;

⁽¹⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za rok 2011, pkt 3.23.

⁽²⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za rok 2011, pkt 4.12.

⁽³⁾ Zob. ust. 86 ww. rezolucji Parlamentu z dnia 10 maja 2012 r.

⁽⁴⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za rok 2011, pkt 4.18.

142. jest szczególnie zaniepokojony z powodu oświadczenia kierownictwa DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich, ponieważ roczne sprawozdanie z działalności nie dostarcza wyjaśnienia, dlaczego poziom błędu resztowego w zakresie rozwoju obszarów wiejskich „znacznie wzrósł w porównaniu z ubiegłym rokiem”⁽¹⁾;
143. zauważa, że według Trybunału Obrachunkowego poziom błędu resztowego DG ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich jest o wiele niższy niż ustalenia Trybunału Obrachunkowego, ponieważ „opiera się na danych przekazanych przez państwa członkowskie za 2010 r. i, jak wykazano w kontroli przeprowadzonej przez Trybunał, państwa członkowskie nie wykrywają ani nie zgłaszają wszystkich niekwalifikowalnych wydatków ze względu na niedociągnięcia w przeprowadzanych przez nie kontrolach agencji płatniczych”⁽²⁾;
144. jest szczególnie zaniepokojony faktem, że DG AGRI uważa, iż ogólnie państwa członkowskie ulepszą swoje systemy zarządzania i kontroli wydatków na obszary wiejskie⁽³⁾, podczas gdy kontrola Trybunału Obrachunkowego wykazuje, że systemy nadzoru i kontroli w Danii, Finlandii, Hiszpanii, na Węgrzech i we Włoszech nie były skuteczne lub były tylko częściowo skuteczne⁽⁴⁾; jest zdania, że tak duża rozbieżność między ocenami Komisji i Trybunału Obrachunkowego utrudnia organowi udzielającemu absolutorium wyciągnięcie obiektywnych wniosków; kładzie nacisk na wymianę danych między Trybunałem Obrachunkowym i Komisją w celu ułatwienia skoordynowanego prognozowania wstecz w analizie minionych okresów w celu zagwarantowania wiarygodnej bazy danych do przyszłych porównań; jest przekonany o użyteczności spotkań trójstronnych między Trybunałem Obrachunkowym, Komisją i przedstawicielami zainteresowanych państw członkowskich, gdy dąży się do wspólnej analizy;
145. w związku z tym wzywa Komisję, aby podjęła niezbędne działania w celu ograniczenia poziomu błędu w zakresie rozwoju obszarów wiejskich, i przyjmuje z zadowoleniem fakt, że DG AGRI powołała grupę roboczą ds. oceny podstawowych przyczyn błędów w rozwoju obszarów wiejskich i opracowania działań naprawczych w obecnym i przyszłych okresach programowania;
146. wzywa jednakże Komisję, aby opracowała plan działania w celu ograniczenia poziomu błędu – nie tylko poprzez dostarczanie wytycznych i wsparcia państwom członkowskim w postaci przykładów najlepszych praktyk, ale także poprzez intensyfikację monitoringu i wdrażania programów oraz skuteczniejsze stosowanie takich sankcji, jak wstrzymanie lub zawieszenie płatności, zwłaszcza w zakresie rozwoju obszarów wiejskich, ilekroć jest to potrzebne;
147. wzywa Komisję do dalszej poprawy jakościowej kontroli kryteriów akredytacji agencji płatniczych i jednostek certyfikujących;
148. w pełni popiera zalecenia Trybunału Obrachunkowego, że należy w dalszym stopniu uprościć zasady i warunki dotyczące rozwoju obszarów wiejskich, a państwa członkowskie powinny zapewnić lepsze egzekwowanie istniejących przepisów;

Ochrona środowiska naturalnego, zdrowie publiczne i bezpieczeństwo żywności

149. jest zaniepokojony w związku z tym sposobem prezentacji w rocznym sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego dotyczącym wykonania budżetu Unii takich dziedzin, jak środowisko naturalne i zdrowie, a także rozwój obszarów wiejskich i rybołówstwo, gdzie stwierdzono, że w płatnościach za zakończony rok wystąpił istotny poziom błędu; odnotowuje z uwagą, że ustalenie to dotyczy wyłącznie rozwoju obszarów wiejskich; zwraca się do Trybunału Obrachunkowego z wnioskiem, aby wybrał w przyszłości inną metodę prezentacji, która uwzględni dobre wyniki obszarów polityki znajdujących się w obszarze kompetencji parlamentarnej Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności;
150. uważa ogólny poziom wykonania pozycji budżetowych dotyczących środowiska, zdrowia publicznego, działań w dziedzinie klimatu i bezpieczeństwa żywności za zadowalający; podkreśla fakt, że 2011 r. to pierwszy rok budżetowy, w którym w pełni zastosowano procedurę budżetową ustanowioną w TFUE; ponownie przypomina, że jedynie 0,76 % budżetu Unii przeznaczone jest na instrumenty polityczne wchodzące w zakres odpowiedzialności Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, oraz zwraca uwagę na jednoznacznie unijną wartość dodaną w tych dziedzinach oraz poparcie obywateli Unii dla unijnej polityki w zakresie środowiska i klimatu;

⁽¹⁾ Sprawozdanie roczne z działalności DG AGRI, pkt 3.1.1.1.6, s. 58.

⁽²⁾ Wystąpienie p. Budbergyte w imieniu Trybunału Obrachunkowego w dniu 6 grudnia 2012 r. podczas wysłuchania komisarza Daciana Cioloşa w Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu.

⁽³⁾ Sprawozdanie roczne z działalności DG AGRI, s. 79.

⁽⁴⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za rok 2011, załącznik 4.2.

151. podkreśla fakt, że ogólny stopień wykonania budżetu w dziedzinie środowiska i działań związanych z klimatem wyniósł 99,92 %; stwierdza ponadto, że realizacja płatności osiągnęła poziom 88,05 %; stwierdza, że po raz pierwszy wykonanie pozycji budżetowych dotyczących środowiska naturalnego i działań w dziedzinie klimatu powierzono DG ENV i nowo utworzonej DG CLIMA, które uzyskały autonomię budżetową w 2011 r.;
152. jest usatysfakcjonowany wynikiem 99,82 % wykonanego budżetu operacyjnego programu LIFE+, co świadczy o jego niezbędności i akceptacji jako pojedynczego instrumentu wspierającego wyłącznie ochronę środowiska; odnotowuje, że w 2011 r. kwotę 267 179 828 EUR przeznaczono na projekty w państwach członkowskich, 8 997 284 EUR na wsparcie działań operacyjnych organizacji pozarządowych, 46 817 919 EUR wykorzystano na środki mające wspierać Komisję w jej roli inicjowania i monitorowania rozwoju polityki i prawodawstwa, zaś 17 589 277 EUR wykorzystano na wsparcie administracyjne; zamierza dalej monitorować rozdział funduszy z LIFE+ między jego trzy komponenty tematyczne;
153. jest świadomy, że wskaźnik płatności działań w ramach LIFE+ pod kontrolą DG CLIMA wyniósł w pierwszym roku tylko 58,23 %; stwierdza, że słabe wykorzystanie jest spowodowane faktem, iż przygotowany na 2011 r. budżet był zbyt optymistyczny, a proponowane kwoty – zbyt wysokie; stwierdza ponadto, że dopiero w 2012 r. wystąpiono z wnioskiem o rozrachunek płatności końcowych; podkreśla fakt, że niewykorzystane środki na płatności zostały przeniesione do innych pozycji budżetowych w ramach ogólnego transferu odbywającego się co roku w listopadzie; jest świadomy, że w 2011 r. te środki na płatności zostały wykorzystane do uzupełnienia brakujących kwot w pozycjach budżetowych przeznaczonych na politykę spójności;
154. uważa, że postępy w realizacji pięciu projektów pilotażowych i dwóch działań przygotowawczych na ogólną kwotę 11 765 508 EUR są zadowalające; jest świadomy, że realizacja tych działań może stanowić dla Komisji obciążenie z uwagi na fakt, że kwoty dostępne na niezbędne do ich wykonania procedury (np. plan działań, przetarg) są niewielkie; zachęca Komisję do skoncentrowania się w przyszłości na projektach pilotażowych i działaniach przygotowawczych o prawdziwej wartości dodanej dla Unii;
155. przyjmuje do wiadomości wynoszący 95,1 % wskaźnik wykonania rozdziału 17 04 budżetu – Bezpieczeństwo żywności i pasz, zdrowie i dobrostan zwierząt, zdrowie roślin; jest świadomy, że pełne jego wykonanie nie było konieczne z uwagi na niższe koszty szczepionki przeciw chorobie niebieskiego języka w porównaniu z prognozami państw członkowskich z powodu przejścia niektórych państw członkowskich na dobrowolne i finansowane przez rolników programy oraz z powodu spadku liczby przypadków BSE; zauważa wzrost wskaźnika wykonania płatności do poziomu 98,1 % w porównaniu z 90,5 % w 2010 r.; zachęca Komisję do zacieśnienia współpracy z państwami członkowskimi w celu uzyskania jak najlepszych i najdokładniejszych prognoz w tym obszarze polityki;

Rybołówstwo

156. odnotowuje komunikat skierowany przez Komisję do Parlamentu, Rady i Trybunału Obrachunkowego w sprawie rocznego sprawozdania finansowego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2011; przyjmuje do wiadomości sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące roku budżetowego 2011; jest zdania, że w dokumentach tych nie poświęcono odpowiedniej uwagi obszarowi gospodarki morskiej i rybołówstwa;
157. wyraża zadowolenie w związku z ogólnie satysfakcjonującym wykonaniem tytułu 11 budżetu, gdzie wskaźnik wykonania środków na zobowiązania wyniósł 97 %, zaś środków na płatności – 95 %; zwraca ponadto uwagę, że Trybunał Obrachunkowy nie miał większych uwag do rocznego sprawozdania z działalności DG MARE;
158. zwraca się do Trybunału Obrachunkowego, by przedstawił poziom błędów dotyczący połowów oddzielnie od poziomu błędów odnoszącego się do środowiska, rozwoju obszarów wiejskich i zdrowia, a nie w formie zbiorczej;
159. przypomina, że w 2010 r. niedostatecznie monitorowano połowy w ramach umów o partnerstwie w sprawie połowów, co skutkowało dodatkowymi płatnościami w celu pokrycia połowów wykarczających poza wynegocjowane kwoty; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje działania podjęte przez DG MARE w celu lepszego monitorowania połowów w ramach umów o partnerstwie w sprawie połowów, co powinno zapobiec powtórzeniu się tego problemu podkreślonego przez Trybunał Obrachunkowy; zwraca uwagę, że nadmierne połowy z 2010 r. zostały odliczone od kwot na 2011 r.;

160. ponownie nalega, aby Trybunał Obrachunkowy włączył do swojego programu prac audyt zewnętrznego wymiaru wspólnej polityki rybołówstwa;
161. odnotowuje zastrzeżenia poczynione w rocznym sprawozdaniu z działalności DG MARE w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Rybackiego, w następstwie sprawozdania specjalnego Trybunału Obrachunkowego nr 12/2011, dotyczące inwestycji na statkach finansowanych na mocy art. 25 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 ⁽¹⁾, które zwiększyły zdolności połowowe statków; przyjmuje do wiadomości, że DG MARE współpracowała z państwami członkowskimi w celu rozwiązania stwierdzonych problemów w drodze przeglądu projektów finansowanych na mocy wspomnianego artykułu rozporządzenia o Europejskim Funduszu Rybackim z myślą o wyeliminowaniu niekwalifikujących się wydatków;
162. zastanawia się nad technicznymi zasadami oceny, które spowodowały, że niektóre wydatki, określone w art. 25 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006, nie zostały zakwalifikowane do przyznania pomocy ze względu na fakt, że zwiększały zdolności, choć w rzeczywistości wydatki te miały na celu modernizację działalności; zwraca się do Komisji, aby zaproponowała nową definicję zdolności, w szczególności aby uniknąć ponownej takiej interpretacji w przyszłości;
163. wyraża głębokie zaniepokojenie tym, że pomoc publiczna wykorzystywana była do zwiększenia zdolności statków do połowów, a co za tym idzie, zwiększyła nadmierną zdolność połowową w unijnym sektorze rybołówstwa;
164. odnotowuje drugie zastrzeżenie w rocznym sprawozdaniu z działalności DG MARE dotyczące zarządzania wdrażaniem Europejskiego Funduszu Rybackiego i kontroli tego wdrażania w Finlandii, Hiszpanii, Niemczech, Republice Czeskiej, Rumunii, na Słowacji, w Szwecji i we Włoszech;
165. uważa, że w przyszłości sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego powinno informować osobno o danych liczbowych dotyczących DG MARE, aby zwiększyć przejrzystość, oraz że należy zwiększyć liczbę testów, aby poprawić ogólną trafność badanej próby;
166. apeluje do państw członkowskich o podjęcie wszystkich niezbędnych działań, aby rozwiązać zaistniałe problemy, a tym samym umożliwić wycofanie zgłoszonych zastrzeżeń;

Polityka regionalna, energia i transport

Poziom błąd a skuteczność

167. ubolewa nad faktem, że Trybunał Obrachunkowy oszacował najbardziej prawdopodobny poziom błędów w tym obszarze wydatków na 6 %, co jest poziomem niedopuszczalnie wysokim; zauważa, że ten poziom błędów jest niższy od wskaźników stwierdzonych przez Trybunał Obrachunkowy w okresie 2006–2008, co wynika z przepisów o wzmocnionej kontroli i rygorystycznej polityki polegającej na wprowadzaniu przerw i zawieszek w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości, zgodnie z planem działania Komisji z 2008 r.;
168. wyraża zaniepokojenie faktem, że w przypadku 62 % transakcji w ramach polityki regionalnej, w których wystąpiły błędy, władze państw członkowskich dysponowały informacjami, które umożliwiały wykrycie i korektę przynajmniej niektórych błędów przed poświadczaniem wydatków Komisji; w związku z tym apeluje do Komisji, aby wezwała państwa członkowskie do udoskonalenia swoich systemów zarządzania i kontroli w celu wykrywania i korygowania błędów na szczeblu krajowym; uważa, że takie polecenie wynika z zasady należytego zarządzania finansami („lepsze wydatkowanie”); podkreśla, że w konsekwencji w niewydolnych krajowych systemach zarządzania i kontroli należy wprowadzić korekty netto;
169. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy poddał ocenie prace siedmiu krajowych i regionalnych organów kontrolnych z siedmiu różnych państw członkowskich i stwierdził, że organy kontrolne w Grecji, na Łotwie, w Portugalii i na Węgrzech są skuteczne, organy kontrolne we Włoszech-Sycylii i w Rumunii są częściowo skuteczne, zaś organ kontrolny w Republice Czeskiej jest nieskuteczny;
170. wzywa Komisję do wykorzystania wszystkich dostępnych instrumentów w następnym okresie programowania w latach 2014–2020, zgodnie z wnioskiem Komisji (COM(2011) 615/2), zwłaszcza w drodze aktów delegowanych i aktów wykonawczych, z myślą o określeniu warunków, które krajowe organy kontroli mają spełniać, i o przyjęciu modeli strategii kontroli, opinii z kontroli i rocznego sprawozdania z kontroli, a także metodyki doboru próby;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego (Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1).

171. wyraża ubolewanie, że zgodnie z rocznym sprawozdaniem z działalności DG REGIO w 2011 r. najwyższe ryzyko błędnych płatności w okresie programowania 2007–2013 stwierdzono dla Republiki Czeskiej (11,4 %), Rumunii (11,2 %) oraz Włoch (8,6 %);
172. przyjmuje do wiadomości, że w 2011 r. DG REGIO stwierdziła poważne niedociągnięcia w pięciu państwach członkowskich: Francji, Austrii, we Włoszech, w Rumunii i w Republice Czeskiej; stwierdza, że podczas gdy trudności we Francji i Austrii zostały zidentyfikowane przez krajowe organy kontroli, problemy we Włoszech, w Rumunii i Republice Czeskiej były głównie związane ze strukturą systemów zarządzania i kontroli;
173. przyjmuje z zadowoleniem inicjatywę podjętą przez przedmiotowo właściwą komisję Parlamentu na rzecz zaproszenia do Parlamentu odpowiedzialnych ministrów z państw członkowskich mających najsłabszy system kontroli w celu przedstawienia wyjaśnień, jakie środki dany kraj przyjął, aby zaradzić sytuacji; w tym kontekście wyraża uznanie dla wkładu wiceministra finansów Republiki Czeskiej w dyskusje z komisją przedmiotowo właściwą; uważa, że jego obecność na posiedzeniu komisji stanowi pierwszy krok ku przyjęciu przez państwa członkowskie bardziej odpowiedzialnej roli w zarządzaniu funduszami unijnymi; w tym kontekście przyjmuje z zadowoleniem pierwsze kontakty z organami rumuńskimi oraz parlamentem Włoch;
174. przyjmuje do wiadomości szereg zastrzeżeń (121 programów) wysuniętych przez dyrekcje generalne Komisji oraz zagrożone kwoty wynoszące według komisarza 1 600 mln EUR; jednocześnie przyjmuje z zadowoleniem fakt, że wzrost ten wynika głównie z bardziej restrykcyjnego podejścia Komisji, włącznie z ogólną zasadą, że łączne ryzyko resztowe w wysokości 2 % będzie skutkować wniesieniem zastrzeżenia wobec danego programu;
175. stwierdza dużą liczbę zastrzeżeń Komisji dotyczących systemów zarządzania i kontroli EFRR/Funduszu Spójności w odniesieniu do określonych programów operacyjnych za okres 2007–2013 w następujących państwach członkowskich: Austria, Bułgaria, Estonia, Francja, Grecja, Hiszpania, Litwa, Łotwa, Niderlandy, Niemcy, Polska, Republika Czeska, Rumunia, Słowacja, Słowenia, Węgry, Włochy i Zjednoczone Królestwo, z uwagi na znaczne problemy związane ze skutecznym funkcjonowaniem systemów zarządzania i kontroli;
176. odnotowuje zastrzeżenia Komisji odnośnie do okresu 2000–2006, jeśli chodzi o systemy kontroli i zarządzania Funduszem Spójności w Hiszpanii i na Węgrzech oraz odnośnie do EFRR w powiązaniu z nierozstrzygniętymi kwestiami na etapie finalizacji w Hiszpanii, Niemczech, Irlandii, we Włoszech i w programach transgranicznych, we wszystkich przypadkach z powodów wizerunkowych;
177. stwierdza z zaniepokojeniem, że MŚP są niedostatecznie reprezentowane jako beneficjenci funduszy w porównaniu z dużymi przedsiębiorstwami; zachęca Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby kryteria kwalifikowalności, obowiązki dotyczące rachunkowości i ich praktyczne stosowanie nie wykluczały w sposób kategoryczny udziału MŚP;
178. jest zdania, że szybkie wdrożenie praktycznych przepisów o dostępie do informacji publicznej w całej Unii jest konieczne, podobnie jak systematyczne, proaktywne i scentralizowane ujawnianie danych i dokumentów, zwłaszcza dotyczących polityki regionalnej;

Źródła błędów

179. podkreśla fakt, że procedury udzielania zamówień publicznych i kryteria kwalifikowalności są szczególnie podatne na błędy;
180. uznaje znaczenie dysponowania odpowiednim personelem przez organy zarządzające; wzywa państwa członkowskie, aby zwracały uwagę na ten wymóg w celu wypełnienia obowiązków wynikających z art. 53b ust. 2 rozporządzenia finansowego (WE, Euratom) nr 1605/2002, polegających na przyjęciu wszelkich środków koniecznych dla ochrony interesów finansowych Unii przy wdrażaniu budżetu;
181. wskazuje na fakt, że kwantyfikacja błędów mogłaby doprowadzić do różnicy w traktowaniu: zauważa, że podczas gdy Trybunał Obrachunkowy zwraca uwagę na zgodność – tj. na przestrzeganie lub nieprzestrzeganie zasad, Komisja uwzględnia finansowy wpływ błędu, a korekty finansowe mogą być odpowiednio zróżnicowane;

182. podkreśla, że często przyczyną błędów bywa złożony zbiór przepisów; w związku z tym zgadza się z podejściem Komisji zakładającym dążenie do uproszczenia; przestrzega przed ryzykiem, które mogłoby wynikać z dodatkowych regulacji krajowych zwiększających obciążenie administracyjne (nadmierne rygorystyczne wdrażanie, skomplikowane kryteria kwalifikowalności);

Sprawozdawczość i korekty finansowe

183. przyjmuje z zadowoleniem mechanizmy korekty stosowane przez Komisję, które biorą odpowiednio pod uwagę błędy i niedociągnięcia wykryte w okresie wieloletnim i w momencie zamknięcia; zauważa, że w przypadku jednej trzeciej programów EFRR w 2012 r. płatności zablokowano w następstwie 121 zastrzeżeń wysuniętych w 2011 r., DG REGIO wstrzymała bieg terminów płatności w przypadku 63 programów, wydała 115 pisemnych ostrzeżeń i wszczęła procedurę zawieszenia płatności w przypadku 60 takich programów;
184. przypomina, że korekty finansowe nie powinny służyć wyłącznie jako grzywna i że ich stosowanie powinno wywierać pozytywny wpływ na długofalowe usprawnienie systemów zarządzania i kontroli, a także na powtarzanie się błędów;
185. jest zaniepokojony ustaleniami Trybunału Obrachunkowego, że nie ma gwarancji, iż mechanizmy korekty finansowej rekompensują w odpowiedni sposób wszystkie programy operacyjne i że rozwiązane są wszystkie istotne kwestie; ponadto Trybunał Obrachunkowy nie znalazł dowodów, że mechanizmy korekt finansowych przekładają się na trwałą poprawę systemów, która zapobiegałaby ponownemu wystąpieniu ujawnionych błędów; w związku z tym odsyła w szczególności do sprawozdania specjalnego nr 3/2012⁽¹⁾ (pkt 83 i 84); wzywa zatem Komisję do przedstawienia kompleksowej oceny dokonanych korekt finansowych i ich wpływu na systemy w zakresie zapobiegania powtarzaniu się tych samych błędów (szczególnie o charakterze systemowym) w przyszłości; wzywa Komisję, aby poinformowała Parlament o swoich wnioskach do końca 2013 r.; zachęca Komisję, aby wykorzystwała wszelkie istotne ustalenia podczas następnego okresu programowania 2014–2020 i przedstawiła wnioski dotyczące zmian w rozporządzeniach, odpowiednio do przypadku;
186. z zadowoleniem zauważa stałe wysiłki Komisji w celu wzmocnienia i jednoczesnego uproszczenia przepisów dotyczących kontroli w odniesieniu do polityki spójności; uważa, że środki proponowane na okres programowania 2014–2020, takie jak konkretne uwarunkowania *ex ante*, coroczne poświadczanie dotyczące zarządzania, rozliczenia roczne, opinie pokontrolne lub ściślejsze zasady zastępowania wydatków niekwalifikowanych, powinny jeszcze bardziej przyczynić się do zmniejszenia poziomu błędów; popiera rosnące nastawienie na wyniki oraz tematyczną koncentrację polityki spójności, które powinny zapewnić wysoką wartość dodaną współfinansowanych operacji;
187. oczekuje, że spełnianie warunków dotyczących płatności z funduszy strukturalnych będzie również ściślej kontrolowane, aby zapewnić przestrzeganie przepisów dotyczących właściwego wykorzystania środków z funduszy strukturalnych we wszystkich państwach członkowskich;

Zalecenia

188. wzywa Komisję, aby wsparła państwa członkowskie w opracowaniu kompleksowych, konkretnych i porównywalnych sprawozdań z kontroli, w tym rozdziału poświęconego wkładowi funduszy unijnych w danych krajach w realizację celów strategii „Europa 2020”, zarówno na szczeblu krajowym, jak i regionalnym, uwzględniając indywidualny potencjał rozwoju i jego możliwe przekształcenie w ośrodek wzrostu gospodarczego;
189. w tym kontekście zwraca uwagę Komisji i państw członkowskich na fakt, że zgodnie z celami strategii „Europa 2020” programy operacyjne powinny być częściej opracowywane w taki sposób, aby ich cele cząstkowe były konkretne, wymierne, osiągalne, odpowiednie i określone w czasie, a w związku z tym aby same programy mogły być poddane kontroli wykonania zadań; stwierdza, że ustanowienie wspólnego systemu wskaźników wyników i skutków przyczyniłoby się do oceny postępów osiągniętych w ramach różnych programów pod kątem ich skuteczności i wydajności, a nie tylko pod kątem realizacji finansowej;
190. przypomina państwom członkowskim, że z uwagi na rygorystyczne terminy wykonania projektów potrzebny jest dobrze funkcjonujący proces ich przygotowywania, zwłaszcza w przypadku dużych projektów infrastrukturalnych, tak aby rozpocząć ich realizację na początku następnego okresu programowania w latach 2014–2020;

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 3/2012 pt. „Fundusze strukturalne: czy Komisja skutecznie rozwiązała problem braków, jakie wykryto w systemach zarządzania i kontroli w państwach członkowskich?”.

191. podziela pogląd Trybunału Obrachunkowego, że Komisja powinna jeszcze umocnić obecny system sankcji (wstrzymywanie i zawieszanie płatności, korekty finansowe), ograniczając możliwość zastępowania wydatków niekwalifikowanych innymi wydatkami w następnym okresie programowania, tworząc tym samym zachętę dla państw członkowskich do wykrywania i korygowania błędów na wczesnym etapie;
192. wzywa Komisję, po zasięgnięciu opinii Trybunału Obrachunkowego, do ustanowienia przejrzystego systemu, który z jednej strony umożliwia uwzględnianie corocznych korekt finansowych, a z drugiej także dokonywanie korekt finansowych w trakcie całego okresu programowania;
193. wzywa Komisję, aby wspierała państwa członkowskie w zwiększaniu skuteczności kontroli pierwszego szczebla i krajowych organów kontrolnych poprzez wymianę najlepszych praktyk i ściślejszą współpracę między Komisją, Trybunałem Obrachunkowym i organami krajowymi („spotkania trójstronne”); uważa ponadto, że krajowe organy kontrolne mogłyby położyć dodatkowy nacisk na śledzenie osiągniętych rezultatów i skuteczność absorpcji funduszy unijnych zamiast stosowania podejścia czysto ilościowego bez uwzględniania ostatecznych celów projektu;
194. wzywa Komisję do rozpoczęcia przygotowywania podręcznika najlepszych praktyk na bazie bieżącego okresu programowania oraz uwzględnienia w nim praktycznych wyników, osiągniętych skutków i wyciągniętych wniosków w celu optymalizacji procesu absorpcji i zmniejszenia poziomu błędów; zauważa, że w związku z tym mogliby z niego skorzystać potencjalni przyszli beneficjenci w następnym okresie programowania w latach 2014–2020, w tym Chorwacja, a także potencjalne kraje kandydujące;

Transport i turystyka

195. przyjmuje do wiadomości, że analizując wykonanie budżetu na rok budżetowy 2011, Trybunał Obrachunkowy – podobnie jak w poprzednim roku – skoncentrował się raczej na strategiach dotyczących spójności i energii niż na polityce transportowej; podkreśla, że celem polityki transportowej jest rozwijanie rynku wewnętrznego, poprawa konkurencji i innowacyjności, a także połączenie sieci transportowych;
196. zauważa, że zmniejszenie w 2011 r. o 51 mln EUR środków na rzecz współpracy w transporcie w odniesieniu do wspólnego przedsięwzięcia „Czyste niebo” wynikało z przeglądu polityki przemysłowej, a zmniejszenie środków na zobowiązania o 60 mln EUR w przypadku projektów będących przedmiotem wspólnego zainteresowania w transeuropejskich sieciach transportowych nastąpiło w związku z harmonogramem i w celu pełnego wykorzystania przeniesienia z roku 2010; przyjmuje do wiadomości, że zmniejszenie przepływów pieniężnych w przypadku wspólnego przedsięwzięcia SESAR było zgodne z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego;
197. wyraża rozczarowanie faktem, że w związku z niewielkim stopniem wykorzystania środków na płatności w zakresie bezpieczeństwa transportu w 2010 r. oraz zwróceniem się do Komisji o wyjaśnienie tego niepełnego wykorzystania nie dostarczono szczegółowych informacji o poziomie środków ani ich stopnia wykorzystania w 2011 r.;
198. zauważa, że specyfika projektów związanych z transportem często prowadzi do koncentracji znaczącej części płatności w krótkim terminie, szczególnie pod koniec roku, i wyraża zaniepokojenie możliwym negatywnym wpływem tego stanu rzeczy na prowadzenie audytu;

Zatrudnienie i sprawy społeczne

Poziom błąd w porównaniu ze skutecznością

199. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy oszacował najbardziej prawdopodobny poziom błędów w tym obszarze wydatków na 2,2 % i że przeprowadzona przez Trybunał Obrachunkowy kontrola wskazuje na uchybienia zwłaszcza w kontrolach pierwszego szczebla dotyczących wydatków, które to kontrole należą do zadań instytucji zarządzających i instytucji pośredniczących w państwach członkowskich;
200. stwierdza, że w 2011 r. dyrektor generalny zgłosił w rocznym sprawozdaniu z działalności zastrzeżenia do programów operacyjnych realizowanych w Belgii, Hiszpanii, na Litwie, Łotwie, w Niemczech, Republice Czeskiej, Rumunii, na Słowacji, we Włoszech i w Zjednoczonym Królestwie;
201. odnotowuje z zadowoleniem, że najbardziej prawdopodobny poziom błędów jest zbliżony do progu istotności, wykazując, że konsekwentne stosowanie wstrzymania i zawieszenia płatności oraz korekt finansowych miało pozytywny wpływ na ogólny poziom błędów;

202. wyraża zaniepokojenie faktem, że w przypadku 76 % transakcji w ramach polityki regionalnej, w których wystąpiły błędy, władze państw członkowskich dysponowały informacjami, które umożliwiały wykrycie i korektę przynajmniej niektórych błędów przed poświadczeniem wydatków Komisji;
203. podkreśla, że rozwijanie niezbędnej „wewnętrznej samokontroli” zasad i środków w celu wykrywania i korygowania błędów popełnionych na „pierwszym szczeblu” należy do krajowych organów kontrolnych;
204. odnotowuje szereg zastrzeżeń (24 programy) wysuniętych w 2011 r. przez DG ds. Zatrudnienia (EMPL) Komisji, co odpowiada kwocie 57,7 mln EUR; zauważa ponadto, że czasowo wstrzymano płatności na rzecz 21 programów, szacowane na kwotę 911 mln EUR; przyjmuje z zadowoleniem rygorystyczne podejście Komisji, włącznie z ogólną zasadą, że łączne ryzyko resztowe w wysokości 2 % będzie skutkowało wniesieniem zastrzeżenia wobec danego programu;
205. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w 2011 r. po raz pierwszy obszar zatrudnienia i spraw socjalnych został zbadany i oceniony odrębnie od rozdziału poświęconego polityce spójności; wyraża zadowolenie z niższego wskaźnika błędów w tej dziedzinie polityki, który wyniósł 2,2 % w porównaniu ze średnim wskaźnikiem wszystkich dziedzin polityki wynoszącym 3,9 %; zauważa jednak, że dokonano zwrotu niekwalifikowalnych kosztów;
206. przypomina o potrzebie monitorowania i pomiaru wyników realizacji celów politycznych strategii „Europa 2020” osiąganym dzięki zastosowaniu instrumentów finansowych, gdyż umożliwi to wskazanie braków i dokonanie postępów; wzywa do udostępniania co roku informacji i danych dotyczących wyników; uważa, że w kontekście obecnego kryzysu gospodarczego i finansowego niezwykle istotne jest posiadanie wieloaspektowych danych dotyczących wyników interwencji dokonanych w ramach EFS;
207. wyraża ubolewanie, że pomimo zasilenia pozycji budżetowych przeznaczonych na EFS w drodze przesunięć między pozycjami budżetowymi oraz za pośrednictwem budżetu korygującego, 2,7 mld EUR zaległych płatności na rzecz beneficjentów nie mogło zostać wypłaconych z powodu niewystarczających środków na pokrycie płatności; wzywa Komisję do przedstawienia wniosków w sprawie odpowiednich środków na pokrycie płatności, a Radę do zatwierdzenia tych wniosków w ramach rocznej procedury budżetowej, tak by uniknąć niepewności i zbędnego obciążenia proceduralnego władzy budżetowej i zapewnić beneficjentom terminowe płatności;
208. wyraża zadowolenie, że w ramach EFS dodano kwotę 3,25 mln EUR z przeznaczeniem na pozycję budżetową „operacyjne wsparcie techniczne”, aby zgromadzić specjalistyczną wiedzę ekspercką i bezpośrednio wspierać wdrożenie greckiego programu operacyjnego w ramach EFS;
209. podkreśla, że konieczne jest zwiększenie skuteczności i podniesienie jakości pracy organów kontroli EFS;
210. odnotowuje, że część wydatków dotyczących pozycji „zatrudnienie” w ramach programu Progress jest nieznacznie niższa niż część, jaką pozycja ta zajmuje w tym programie; mając na uwadze wnioski zawarte w sprawozdaniu z oceny ⁽¹⁾, uważa, że należy zwiększyć wydatki na doradztwo polityczne, badania i analizy oraz debatę polityczną dotyczącą zatrudnienia;
211. ponawia swój apel o zapewnienie w ramach wykonania budżetu systematycznej progresji środków na pokrycie zobowiązań, aby uniknąć wszelkich nieprawidłowych zmian w zakresie zobowiązań pozostających do realizacji (65 % ogólnej wartości Funduszu Spójności pod koniec roku 2011);

Źródła błędów

212. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy wykrył zwrot niekwalifikowalnych kosztów w 13 % spośród 180 transakcji skontrolowanych w ramach EFS oraz że takie błędy stanowią 77 % wszystkich błędów kwantyfikowalnych i składają się na około 73 % szacowanego poziomu błędów w przypadku tej grupy polityk;

⁽¹⁾ Ocena śródkresowa programu Progress – sprawozdanie końcowe, Ecorys, 22 grudnia 2011 r.

213. jest głęboko zaniepokojony, że 86 % poziomu błędu obliczonego przez Trybunał Obrachunkowy na szczeblu Unii dla EFS jest spowodowane nieprawidłowym stosowaniem przepisów krajowych, począwszy od błędów rachunkowych, poprzez niepotrzebnie złożone przepisy (nadmiernie rygorystyczne wdrażanie), aż po niewystarczające kontrole pierwszego szczebla;

Sprawozdawczość i korekty finansowe

214. jest zdania, że mechanizmy korekty stosowane przez Komisję biorą odpowiednio pod uwagę błędy i niedociągnięcia wykryte w okresie wieloletnim i w momencie zamknięcia; zauważa, że do listopada 2012 r. Komisja podjęła – oprócz środków przyjętych w 2011 r. – dwie decyzje o zawieszeniu i 34 o wstrzymaniu płatności; kwota tych ostatnich wynosi 153 mln EUR; zauważa ponadto, że do listopada 2012 r. Komisja nałożyła korekty finansowe w kwocie 153 mln EUR;

Postępy w zamknięciu programów z okresu programowania 2000–2006

215. zauważa, że państwa członkowskie muszą przedłożyć trzy dokumenty zamknięcia: poświadczony zestawienie ostatecznych wydatków, w tym wniosek o płatność salda końcowego, końcowe sprawozdanie z realizacji oraz deklarację zakończenia pomocy; w odnośnym okresie programowania dotyczy to 239 programów operacyjnych;
216. odnotowuje, że do końca października 2012 r. zamknięto 149 programów (62 %); zauważa, że nadal otwarte były środki na zobowiązania w wysokości 1 889 mln EUR;

Zapobieganie nadużyciom

217. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie przez DG EMPL i REGIO inteligentnych narzędzi informacyjnych, takich jak instrument obliczania ryzyka ARACHNE, służących zapobieganiu, wykrywaniu i badaniu oszustw; podkreśla, że w Belgii, Portugalii i na Węgrzech przeprowadzono ćwiczenia pilotażowe, które doprowadziły do dalszego rozwoju pierwotnego narzędzia obliczania ryzyka przez dodanie modułów zdolnych wzbogacić dane o zewnętrzne publicznie dostępne informacje; rozumie, że narzędzie ARACHNE będzie gotowe wiosną 2013 r., a do końca 2013 r. wszystkie państwa członkowskie będą mogły używać tego narzędzia na zasadzie dobrowolności;

Zalecenia

218. wzywa Komisję, aby wsparła państwa członkowskie w opracowaniu kompleksowych, konkretnych i porównywalnych sprawozdań z kontroli, w tym rozdziału poświęconego wkładowi funduszy unijnych w danym państwie członkowskim w realizację celów strategii „Europa 2020”;
219. w tym kontekście zwraca uwagę Komisji i państw członkowskich na fakt, że zgodnie z celami strategii „Europa 2020” programy operacyjne powinny być częściej opracowywane w taki sposób, aby ich cele częściowe były konkretne, wymierne, osiągalne, odpowiednie i określone w czasie, a w związku z tym, aby same programy mogły być poddane kontroli wykonania zadań;
220. podziela pogląd Trybunału Obrachunkowego, że Komisja powinna jeszcze umocnić obecny system sankcji (wstrzymywanie i zawieszanie płatności, korekty finansowe), ograniczając możliwość zastępowania wydatków niekwalifikowanych innymi wydatkami w następnym okresie programowania, tworząc tym samym zachętę dla państw członkowskich do wykrywania i korygowania błędów na wczesnym etapie;
221. wzywa Komisję i Trybunał Obrachunkowy do ustanowienia przejrzystego systemu, który z jednej strony umożliwi uwzględnianie corocznych korekt finansowych, a z drugiej także dokonywanie korekt finansowych w trakcie całego okresu programowania;
222. wzywa Komisję, aby wspierała państwa członkowskie w zwiększaniu skuteczności kontroli pierwszego szczebla i krajowych organów kontrolnych poprzez wymianę najlepszych praktyk i ściślejszą współpracę między Komisją, Trybunałem i organami krajowymi („spotkania trójstronne”); przyjmuje z zadowoleniem spotkania trójstronne stanowiące ważną część procedury kontryktoryjności mającej na celu ściślejszą współpracę stron skutkującą bardziej efektywnym wykrywaniem i korygowaniem błędów, zwłaszcza w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Społecznego;

223. zgadza się z Komisją, że szczególny nacisk należy położyć na:

- udoskonalenie deklaracji kosztów i ich weryfikacji na szczeblu krajowym/regionalnym,
- wspieranie organów zarządzających i kontrolnych w identyfikacji głównych źródeł błędów w najbardziej krytycznych programach operacyjnych,
- wzmożone stosowanie „uproszczonych opcji kosztów” zakładających zwrot na podstawie standardowych skal kosztów jednostkowych, koszty bezpośrednie zgodne z wcześniej określoną wartością procentową bezpośrednich kosztów projektu, a także płatności ryczałtowe;

Bułgaria i Rumunia

224. odnotowuje z zaniepokojeniem tymczasowe sprawozdanie Komisji w sprawie postępów dokonanych przez Rumunię w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji, zwłaszcza w świetle zdolności Rumunii do ochrony interesów finansowych Unii; jest zaniepokojony wynikającą ze sprawozdania oceną, że postęp w zapobieganiu korupcji związanej z procedurą zamówień publicznych i stosowaniu odpowiednich sankcji jest bardzo ograniczony; podkreśla znaczenie sugestii zawartej w sprawozdaniu, aby rząd powołał nowe kierownictwo w prokuraturze i Krajowej Dyrekcji ds. Przeciwdziałania Korupcji (DNA); wzywa Komisję do położenia stanowczego i zdecydowanego nacisku, jeżeli chodzi o rumuński rząd, na przestrzeganie zaleceń Komisji i dostarczenie wyjaśnień; ponadto oczekuje opracowania przez Komisję we współpracy z rumuńskim rządem pakietu działań na rzecz zwiększenia integralności rumuńskiego wymiaru sprawiedliwości;

225. odnotowuje z zaniepokojeniem sprawozdanie Komisji w sprawie postępów dokonanych przez Bułgarię w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji, w perspektywie dalszych starań potrzebnych do wykazania namacalnych wyników w monitorowanych sektorach; apeluje o skuteczne wdrażanie ustanowionych ram legislacyjnych i instytucjonalnych; odnotowuje z zaniepokojeniem, że w sprawozdaniu stwierdzono, iż Najwyższa Rada Sądownictwa (NRS) nie wykorzystwała przyznaných jej uprawnień, które miały na celu zarządzanie i kierowanie sądownictwem podczas szeroko zakrojonego procesu reform; z zadowoleniem przyjmuje starania bułgarskiego rządu, aby przedłużyć kadencję NRS i umożliwić jej wdrożenie gruntownych reform poprzez następujące nowe zasady: publiczne przesłuchania kandydatów do NRS, jasne kryteria kwalifikacji zawodowych i wykształcenia oraz wizja skuteczności, odpowiedzialności i uczciwości sądownictwa; docenia fakt, że nowo utworzone wyspecjalizowane struktury świadczą o zaangażowaniu na rzecz dostosowania aktualnych struktur do skuteczniejszego zwalczania przestępczości zorganizowanej; stwierdza jednak, że sprawozdanie sugeruje, iż te nowe instrumenty nie przyniosły jeszcze pożądaných rezultatów w istotnych sprawach; stwierdza z głębokim zaniepokojeniem, że dochodzenia w sprawie domniemyanych przypadków korupcji oraz nadużywania stanowiska przez sędziów spotkały się z bardzo słabą reakcją ze strony sądownictwa; obawia się, że niedociągnięcia we wdrażaniu przepisów z zakresu zamówień publicznych mogą być poważnym źródłem korupcji, poważnych naruszeń unijnych przepisów dotyczących zamówień publicznych oraz niewystarczającej przydatności społecznej projektów z europejską wartością dodaną i marnotrawienia publicznych pieniędzy; przyjmuje z zadowoleniem zmienioną ustawę o zamówieniach publicznych, ustanawiającą kontrolę *ex ante* procedur przetargowych w celu zagwarantowania odpowiedniego wydatkowania środków publicznych; wzywa Komisję do położenia stanowczego i zdecydowanego nacisku, jeżeli chodzi o bułgarskie instytucje, na przestrzeganie zaleceń Komisji; ponadto oczekuje opracowania przez Komisję we współpracy z bułgarskim sądownictwem pakietu działań na rzecz poprawienia integralności bułgarskiego wymiaru sprawiedliwości;

Kontrola funduszy strukturalnych w Republice Czeskiej

226. stwierdza, że czeski rząd zrealizował plan działania na 2012 r.; odnotowuje z zaniepokojeniem centralizację działalności kontrolnej pod egidą organu kontrolnego czeskiego ministerstwa finansów, podczas gdy Trybunał Obrachunkowy uznał ten organ kontrolny za nieskuteczny; wzywa Komisję do przedstawienia organowi udzielającemu absolutorium sprawozdania dotyczącego dostosowań w zakresie personelu organu kontrolnego, w oparciu o analizę rządu czeskiego, zgodnie z wymogami planu działania;

227. stwierdza, że Komisja nie zastosowała żadnych korekt w związku z nieskutecznością systemu kontrolnego w Republice Czeskiej; zauważa jednak, że Komisja zastosowała korekty w przypadku niektórych programów operacyjnych, głównie w związku z niedociągnięciami w funkcjonowaniu systemów zarządzania i kontroli (błędy w dziedzinie zamówień publicznych i wyboru działań); stwierdza, że zastosowane korekty mogą zostać wykorzystane w innych projektach; jest zaniepokojony informacjami zgłoszonymi początkowo przez Trybunał Obrachunkowy, które sugerowały, że czeskie ministerstwo finansów wykorzystywało swą pozycję organu kontrolnego i organu certyfikującego, aby wpływać na ostateczny poziom błędów; domaga się, aby Komisja złożyła w tej sprawie sprawozdanie Parlamentowi; wzywa Komisję do opracowania we współpracy z czeskim rządem planu działania i do monitorowania realizacji obowiązującego planu działania, który rozwiąże problem wad w systemie kontroli u samego źródła;

Równouprawnienie płci

228. podkreśla, że na mocy art. 8 TFUE wspieranie równości mężczyzn i kobiet to jedna z podstawowych zasad Unii; ponownie wzywa wszystkie strony zaangażowane w procedurę budżetową Unii do wdrożenia zasady sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci; wzywa zatem Trybunał Obrachunkowy do dokonania oceny wykonania budżetu ogólnego Unii z perspektywy płci, o ile ma to zastosowanie;
229. ubolewa w związku z faktem, że roczne sprawozdanie nie zawiera uwag ze strony Trybunału Obrachunkowego ani żadnych odpowiedzi ze strony Komisji w zakresie wydatków związanych z propagowaniem równości kobiet i mężczyzn;
230. odnotowuje liczne uwagi ze strony Trybunału Obrachunkowego, jak również odpowiedzi Komisji w sprawie rozdziału dotyczącego zatrudnienia i spraw społecznych, podstawowej dziedziny polityki zajmującej się równouprawnieniem płci; wzywa Trybunał Obrachunkowy do dostarczenia szczegółowych informacji w przypadku uwag dotyczących wydatków związanych z równouprawnieniem płci;
231. ponawia wezwanie do podjęcia dalszych starań w celu opracowania danych w rozbiciu na płeć, które pozwolą na odpowiednie monitorowanie wpływu środków budżetowych na gospodarce i społeczne możliwości kobiet i mężczyzn i które będzie można umieścić w sprawozdaniach z wykonania budżetu; podkreśla, że w kontekście nowych wieloletnich ram finansowych istnieje możliwość rozwijania i wprowadzenia takich danych oraz uczynienia zasady sporządzania budżetu z uwzględnieniem aspektu płci narzędziem dobrego sprawowania władzy;

Stosunki zewnętrzne, pomoc i rozszerzenie

232. podkreśla, że zasobami Unii należy dysponować zgodnie z zasadami przejrzystości i dobrego zarządzania; przyjmuje do wiadomości, że zgodnie z ustaleniami Trybunału Obrachunkowego w płatnościach za rok budżetowy 2011 nie wystąpiły istotne błędy w dziale 4 budżetu, natomiast błędy takie wystąpiły w płatnościach okresowych i końcowych; odnotowuje ponadto, że nie wszystkie błędy zostały precyzyjnie określone;
233. przypomina o specyfice środków finansowych przeznaczonych na pomoc zewnętrzną Unii, która, choć podlega tym samym przepisom i wymogom kontroli co pozostała część budżetu Unii, jest częściowo wdrażana przez osoby i podmioty z zewnątrz Unii, nierzadko w trudnych warunkach, a jednak musi odpowiednio reagować i zachować elastyczność w obliczu kryzysów i potrzeb;
234. popiera wszystkie zalecenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące rozdziału „Stosunki zewnętrzne, pomoc i rozszerzenie”, a w szczególności zalecenia odnoszące się do Dyrekcji Generalnej – Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej oraz niezbędnych usprawnień, jakie musi ona wprowadzić w zakresie zarządzania budżetem przeznaczonym na wspólną politykę zewnętrzną i bezpieczeństwa;
235. podkreśla potrzebę zapewnienia większej przejrzystości w zarządzaniu środkami przyznanymi na misje obserwacji wyborów; zwraca się do Komisji, by przekazywała ona władzy budżetowej za każdy rok budżetowy sprawozdanie, w którym wskazane zostaną koszty każdej misji, przy szczegółowym uwzględnieniu wszystkich pozycji budżetowych, w tym koszty świadczenia usług przez usługodawców z zewnątrz;
236. zwraca uwagę, że sprzęt używany podczas misji obserwacji wyborów (meble, komputery itp.) należy ponownie wykorzystywać również w przypadku innych misji wyborów lub w delegaturach Unii, tak by zrobić z niego jak największy użytek;

237. wyraża zadowolenie z opracowania przez Komisję udoskonalonych ram zarządzania ryzykiem związanym ze wsparciem budżetowym (w pełni stosowane od dnia 1 stycznia 2013 r.) jako części nowych wytycznych dotyczących wsparcia budżetowego, w odpowiedzi na główne zalecenie Trybunału Obrachunkowego;
238. w odniesieniu do wsparcia budżetowego wskazuje jednak na uwagi i ostrzeżenia przedstawione przez Trybunał Obrachunkowy w odniesieniu do ryzyka wynikającego z nieprawidłowości, nadużyć finansowych i korupcji; ponownie wyraża swoje głębokie przekonanie, że wsparcie budżetowe, które pozostaje ważnym sposobem świadczenia pomocy zewnętrznej, musi być uzależnione od spełnienia gruntownie określonych wstępnych warunków politycznych, prawnych i stanowić przedmiot szczególnie dokładnych kontroli;
239. z zadowoleniem przyjmuje wyniki zawarte w sprawozdaniu z oceny skuteczności pomocy Unii udzielanej za pośrednictwem organizacji społeczeństwa obywatelskiego; zwraca uwagę na jedno z głównych zaleceń sprawozdania dotyczące zmniejszenia szkodliwego wpływu uciążliwych procedur na skuteczność programów wdrażanych przez te organizacje i wyraża zadowolenie z faktu wprowadzenia nowych możliwości zmierzających do ułatwienia dostępu do finansowania;
240. wyraża zadowolenie z faktu, że Komisja uznaje widoczność projektów Unii za kluczowy element dobrego wdrażania projektów oraz że obowiązkowe stało się przygotowanie planu komunikacji dla każdego projektu;
241. z zadowoleniem zauważa, że przez dwa lata z rzędu szacunkowy poziom błędu stwierdzony przez Trybunał Obrachunkowy w zakresie pomocy zewnętrznej udzielanej w ramach budżetu Unii utrzymywał się poniżej progu istotności; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że istotne błędy wystąpiły w przypadku płatności okresowych i końcowych oraz że ogólna częstotliwość popełniania błędów w płatnościach wykryta przez Trybunał była wyższa niż w dwóch poprzednich latach (wzrost do 33 % w 2011 r. z 23 % w 2010 r. i 22 % w 2009 r.);
242. wyraża zaniepokojenie z powodu faktu, że systemy nadzoru i kontroli EuropeAid i DG ECHO po raz kolejny okazały się tylko częściowo skuteczne; wskazuje szczególnie na potrzebę usprawnienia tych systemów w delegaturach; wzywa Komisję do przeznaczenia odpowiednich zasobów dla personelu delegatur na rzecz planowego i zadowalającego prowadzenia działań monitoringowych i nadzorczych; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w lipcu 2011 r. nowej wersji półrocznego sprawozdania na temat gospodarowania pomocą zewnętrzną, którego celem jest wzmocnienie powiązań w dziedzinie odpowiedzialności pomiędzy delegaturami a siedzibą EuropeAid;
243. ponownie podkreśla zaniepokojenie wysoką częstotliwością występowania błędów kodowania w systemie informatycznym do zarządzania pomocą zewnętrzną (CRIS), które mogą podważyć wiarygodność danych wykorzystywanych do przygotowywania sprawozdań rocznych; wzywa Komisję, aby nadal inwestowała w poprawę jakości danych oraz opracowywanie nowych funkcji CRIS, w szczególności łączących wyniki kontroli z odzyskiwaniem funduszy⁽¹⁾;
244. oczekuje z niecierpliwością pierwszych wyników opracowanej przez Komisję nowej metodyki obliczania poziomu błędu resztowego, która zostanie zastosowana po raz pierwszy w roku budżetowym 2012 w dyrekcjach generalnych ds. stosunków zewnętrznych;
245. podziela poważne obawy Trybunału Obrachunkowego dotyczące niewystarczających zasobów kadrowych do zarządzania pomocą, w szczególności w przypadku jednostki audytu wewnętrznego i delegacji EuropeAid, oraz potencjalnych szkodliwych skutków dużej rotacji pracowników kontraktowych w siedzibie głównej i reorganizacji zarządzania pomocą przeprowadzonej w połowie 2011 r. przez Komisję; apeluje do Rady, jako drugiego organu władzy budżetowej, aby wzięła na siebie odpowiedzialność za zapewnienie, że w przyszłości pomocą będzie się nadal zarządzać zgodnie z najwyższymi standardami;
246. zwraca uwagę, że w 2011 r., który był pierwszym pełnym rokiem funkcjonowania Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), pracownicy tej służby i pracownicy Komisji w delegaturach zostali rozdzieleni pod kątem ich przypisania do konkretnej służby i finansowania; jest zaniepokojony, że w 2011 r. ESDZ wykorzystwała przynajmniej 43 osobolata przyznane EuropeAid ponad uzgodnione granice elastyczności określone w porozumieniu roboczym wynegocjowanym pomiędzy obydwoma organizacjami; apeluje do ESDZ i Komisji, by w pełni przestrzegały porozumienia roboczego, dokładając w szczególności starań, by personel EuropeAid dążył do zagwarantowania właściwego gospodarowania pomocą w celu uchronienia należytego zarządzania unijnymi środkami pomocowymi przed ryzykiem;

⁽¹⁾ Zob. też sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 5/2012 pt. „CRIS – Wspólny system informacyjny RELEX (Common RELEX Information System)”.

247. podkreśla fakt, że planowane podwyższenie liczby personelu EuropeAid w regionie objętym polityką sąsiedztwa nie powinno odbywać się kosztem redukcji i przenoszenia do tego regionu pracowników zarządzających pomocą Unii dla państw najslabiej rozwiniętych i innych krajów o niskich dochodach w innych regionach; jest zdania, że jeśli pojawią się dodatkowe potrzeby, należy je zaspokoić za pomocą dodatkowych pracowników;
248. nalega, by Komisja i ESDZ w większym stopniu koncentrowały się na wynikach i ocenie wpływu, konstruując nowe programy wydatków w ramach kolejnych wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020, między innymi poprzez stosowanie wcześniej zdefiniowanych, odnoszących się do poszczególnych krajów, jasnych, przejrzystych i wymiernych wskaźników dostosowanych do cech charakterystycznych i celów każdego instrumentu; wspiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego, aby Komisja zdefiniowała cele polityczne, by skuteczniej dowieść, w jaki sposób zagwarantuje unijną wartość dodatnią w kolejnym okresie programowania; ponawia wezwanie do zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron, w tym społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych w krajach partnerskich na etapie oceny pomocy Unii;
249. jest zaniepokojony różnicą między metodami stosowanymi przez Trybunał Obrachunkowy do obliczania z jednej strony poziomu błędów w transakcjach dotyczących stosunków zewnętrznych, pomocy i rozszerzenia w budżecie ogólnym, a z drugiej strony – poziomu błędów w płatnościach z EFR; stwierdza, że Trybunał Obrachunkowy postanowił od 2012 r. dostosować swą metodologię, tak aby przedstawić Parlamentowi jednolity obraz aktywności w dziedzinie działań zewnętrznych Unii;
250. w związku z utworzeniem ESDZ domaga się jasnego podziału i koordynacji ról i obowiązków Komisji i ESDZ, jeżeli chodzi o programowanie i wdrażanie budżetu w państwach trzecich;
251. zwraca się do Komisji o złożenie do lipca 2013 r. sprawozdania w sprawie pewnej liczby organizacji pozarządowych, na rzecz których Unia wnosi wkład, ale które nie generują dochodu innego niż fundusze pochodzące z agencji rządowych;
252. domaga się szczegółowego zestawienia przydziału środków w Libii; domaga się wyjaśnienia, czy ambasadorowi Unii w Libii cofnięto subdelegację;
253. wzywa Komisję, by dla większej klarowności sprawozdań z postępów wprowadzić w nich system „sygnalizacji świetlnej” pokazujący, co w danym roku uległo poprawie, a co pogorszeniu;

Pomoc dla Haiti

254. stwierdza z zaniepokojeniem, że wskaźniki wykonania dla wsparcia budżetowego przekazanego Republice Haiti nie są publicznie dostępne; wzywa Komisję do opublikowania tych wskaźników i odnośnych ocen wyników rządu haitańskiego w celu zakwalifikowania się do uzyskania wsparcia budżetowego;
255. zauważa, że w wytycznych Komisji zatytułowanych „Przyszłe podejście do wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich” ustanowiono nowe kryteria przyznawania wsparcia budżetowego; wzywa Komisję, by od 2013 r. stosowała te wytyczne w przejrzysty sposób do wsparcia budżetowego dla rządu Haiti;
256. wyraża głębokie ubolewanie, że mimo złożonej obietnicy Komisja nadal nie opublikowała listy projektów finansowanych przez Unię w Haiti; wzywa Komisję do niezwłocznego opublikowania tej listy oraz do przedstawienia oceny trwałości tych projektów w perspektywie pięciu lat;
257. apeluje do Komisji o dokonanie przełożonej już, pierwszej ogólnej oceny skutków unijnego programu pomocy dla Haiti w 2013 r. oraz o przedłożenie organowi udzielającemu absolutorium sprawozdania na ten temat;
258. jest zaniepokojony ustaleniami Trybunału Obrachunkowego zawartymi w sprawozdaniach specjalnych nr 1/2012 i 13/2012, dotyczących odpowiednio skuteczności pomocy rozwojowej Unii Europejskiej na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce Subsaharyjskiej oraz pomocy rozwojowej Unii Europejskiej na rzecz dostępu do wody pitnej i podstawowej infrastruktury sanitarnej w krajach Afryki Subsaharyjskiej, w których podnosi się obawy co do trwałości pomocy unijnej; z zadowoleniem przyjmuje zalecenia Trybunału Obrachunkowego zawarte w tych sprawozdaniach i nalega, by Komisja rozpatrzyła te zalecenia celem zoptymalizowania korzyści wynikających z wydatków Unii na rozwój;

259. przyjmuje z zadowoleniem utworzenie funduszy powierniczych Unii na mocy nowego rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012, które zwiększą widoczność działań Unii i umożliwią bardziej restrykcyjną kontrolę nad łańcuchem dostaw funduszy unijnych; zwraca się do Komisji, aby przedstawiła Parlamentowi sprawozdanie dotyczące skuteczności tych funduszy;

Badania naukowe i inne polityki wewnętrzne

260. jest zaniepokojony, że ramowe programy badawcze są realizowane w ramach bezpośredniego zarządzania scentralizowanego i pośredniego zarządzania scentralizowanego z udziałem sześciu dyrekcji generalnych Komisji i dwóch agencji wykonawczych; zauważa, że dodatkowo pewne części budżetu są wykonywane w ramach pośredniego zarządzania scentralizowanego przez wspólne przedsiębiorstwa i Europejski Bank Inwestycyjny;
261. ubolewa, że zaangażowanie w tę politykę dużej liczby służb Komisji sprawia, iż proces decyzyjny i podział obowiązków jest nieprzejrzysty; wzywa Komisję do dokonania przeglądu podziału zakresu obowiązków między komisarzy w celu lepszego uwzględnienia podziału kompetencji w komisjach parlamentarnych, co jest powszechną praktyką w państwach członkowskich;
262. jest zaniepokojony opóźnieniem w zamknięciu elektrowni atomowej w Ignalinie na Litwie wskutek konfliktu między władzami a wykonawcami; przyjmuje z zadowoleniem i popiera fakt, że Komisja i międzynarodowa wspólnota darczyńców postanowiły zawiesić – zgodnie z zaleceniami Komisji Kontroli Budżetowej Parlamentu – wsparcie finansowe projektu do czasu rozwiązania konfliktu;
263. jest głęboko zaniepokojony brakiem wiedzy na temat kwot niezbędnych do zakończenia całego procesu likwidacji; stwierdza, że proces ten nadal wymaga znacznych kwot, i ubolewa nad faktem, że państwom członkowskim nie udało się stworzyć niezbędnych mechanizmów, które zapewniłyby te dodatkowe fundusze; powtarza i podkreśla, że ostateczna odpowiedzialność za bezpieczne zamknięcie elektrowni jądrowych leży po stronie państwa członkowskiego, w którym znajduje się elektrownia; stwierdza, że niespełnienie tego obowiązku zagraża bezpieczeństwu obywateli Unii;
264. zauważa, że Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOiR) otrzymał – m.in. od szwedzkich ekspertów (SKB) – ekspertyzy, które potwierdziły bezpieczeństwo zbiorników elementów paliwowych GNS; zauważa z zaniepokojeniem, że ta od dawna istniejąca dokumentacja dotycząca zbiorników elementów paliwowych nie została przekazana litewskiemu organowi zatwierdzającemu; zauważa, że dopóki elementy paliwowe nie będą składowane w zbiornikach, elektrownią Ignalina należy administrować jak czynną elektrownią, co oznacza, że zatrudnienie ok. 2 000 pracowników musi być w dalszym ciągu finansowane przez Unię; wzywa Komisję, by nie akceptowała żadnych pretekstów rządu litewskiego umożliwiających dalsze opóźnienie zatwierdzenia i realizacji projektu; domaga się, by Komisja przedstawiła ścisły harmonogram, którego nieprzestrzeganie będzie groziło sankcjami;
265. wzywa Bułgarię, Litwę i Słowację do opracowania planów likwidacji, w tym szczegółowych ram finansowych wyjaśniających sposób finansowania zamykania elektrowni jądrowych;

Poziom błędu w porównaniu ze skutecznością

266. zauważa, że Trybunał Obrachunkowy oszacował najbardziej prawdopodobny poziom błędu w obszarze wydatków podlegającym głównie scentralizowanemu zarządzaniu na 3 % w 2011 r., co ponad dwukrotnie przekracza wartość 1,4 % z 2010 r.;

Źródła błędów

267. zauważa, że główne ryzyko nieprawidłowości polega na tym, że beneficjenci mogą zawyżać kwalifikowalne koszty; ryzyko to jest spotęgowane złożonością zasad obliczania kosztów kwalifikowalnych; ponadto w niektórych obszarach organy wykonawcze stosują zasady w różny sposób; dodatkowym źródłem błędów są niekwalifikowalne koszty personelu i koszty związane z działalnością komercyjną; ubolewa, że Komisja nie zareagowała w odpowiednim czasie;
268. uważa za niedopuszczalny fakt, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził także uchybienia w pracy niezależnych audytorów poświadczających wnioski beneficjentów o płatność: Trybunał Obrachunkowy wykrył błędy w 25 z 31 przypadków, w których audytorzy wydali opinię bez zastrzeżeń; jest zaniepokojony tak wyraźnym brakiem profesjonalizmu;

269. wyraża jednak zadowolenie, że Trybunał Obrachunkowy uważa kontrole *ex post* za skuteczne;
270. ubolewa nad faktem, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził nieskuteczność systemów nadzoru i kontroli w ramach Programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) – programu na rzecz wspierania polityki w zakresie technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT-PSP); wzywa Komisję, aby niezwłocznie dostosowała te systemy nadzoru i kontroli;
271. odnotowuje uwagi Trybunału Obrachunkowego, który uznał, że w płatnościach za rok zakończony w dniu 31 grudnia 2011 r. wystąpiły istotne błędy w odniesieniu do badań naukowych i innych obszarów polityki wewnętrznej oraz że zbadane systemy nadzoru i kontroli w zakresie badań naukowych i innych obszarów polityki wewnętrznej były częściowo skuteczne; ubolewa, że sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego nie zawiera szczegółowych informacji na temat wydatków na obszar wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;
272. podkreśla duże znaczenie rozdziału 18 02 (Solidarność – Granice zewnętrzne, powroty, polityka wizowa i swobodny przepływ osób) dla bezpieczeństwa i gospodarki Unii; zwraca się do Komisji, aby usprawniła swoje planowanie budżetowe;
273. zwraca uwagę na zastrzeżenia Dyrekcji Generalnej do Spraw Wewnętrznych Komisji zawarte w jej rocznym sprawozdaniu z działalności za rok 2011 dotyczące zagrożeń dla reputacji UE w związku z opóźnieniami we wdrażaniu SIS II; zwraca uwagę na ryzyko finansowe wynikające z błędu rezydualnego niepoddanych audytowi dotacji w ramach programów finansowych „Zapobieganie, gotowość i zarządzanie skutkami w zakresie terroryzmu i innych rodzajów ryzyka dla bezpieczeństwa” oraz „Zapobieganie i zwalczanie przestępczości”; apeluje do Komisji o realizację zapowiedzianych działań korygujących;

Sprawozdawczość i korekty finansowe

274. uznaje, że liczba uczestników siódmego programu ramowego (7. PR) znacznie wzrosła, wynosząc niemal 20 tysięcy, i że brak doświadczenia w połączeniu ze złożonym zbiorem przepisów mógł być przyczyną błędów; zachęca Komisję do dalszego dostarczania uczestnikom wskazówek i uwag;
275. uważa za niezrozumiałe, że audytorzy kontrolujący beneficjentów składają błędne świadectwa kontroli sprawozdań finansowych; wierzy, że Komisja musi skupić się na zapewnianiu wytycznych co do kwalifikacji zawodowych prywatnych audytorów i zapewnieniu dodatkowej wiedzy fachowej;
276. odnotowuje przykłady błędów w deklaracjach pracowników i koszty pośrednie podane przez Trybunał Obrachunkowy; zauważa, że wniosek w sprawie programu „Horyzont 2020” znacznie uprościł przepisy; uważa, że jeśli chcemy znacznie zmniejszyć poziom błędów, uproszczenie to ma kluczowe znaczenie;
277. uznaje, że dokonując przeglądu procedur kontroli *ex ante*, Komisja dąży do równowagi między wczesnym zatwierdzeniem a kontrolą;
278. zauważa ponadto, że zgodnie ze strategią kontroli dla 7. PR poddano kontroli beneficjentów otrzymujących 48 % budżetu 7. PR;
279. odnotowuje również fakt, że w odniesieniu do korekt Komisja stosuje uproszczoną procedurę ekstrapolacji opartą na stawkach zryczałtowanych, co mogłoby przyspieszyć proces odzyskania środków, gdyby beneficjenci w pełni współpracowali;

Zalecenia

280. nawołuje Komisję do poprawy współpracy pomiędzy wszystkimi dyrekcjami generalnymi i innymi zaangażowanymi organami oraz do zwiększenia przejrzystości w podziale pracy, procesach decyzyjnych i podziale obowiązków pomiędzy tymi organami;
281. w pełni popiera zalecenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące:
- zwiększenia świadomości beneficjentów i audytorów zewnętrznych,
 - zapoznania zewnętrznych firm audytorskich z wytycznymi Komisji, oraz
 - opracowania strategii kontroli dla programu ICT-PSP;

Edukacja i kultura

282. wzywa Agencję Wykonawczą ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego do zmiany jednostronnych i nieadekwatnych wskaźników finansowych, które zostały wprowadzone w celu przeprowadzenia oceny sytuacji finansowej beneficjentów i podejmowania decyzji w sprawie wysokości transzy dotacji; stosowanie przedmiotowych wskaźników wiąże się z ryzykiem niepowodzenia wybranych projektów z uwagi na odmowę zwyczajowego wypłacania pierwszych transz dotacji i czekanie na zakończenie projektu oraz otrzymanie sprawozdania z jego realizacji; przypomina Agencji, że skuteczne nadzorowanie i kontrola projektów wiąże się z przeprowadzaniem realistycznej oceny otoczenia, w jakim działają małe i średnie przedsiębiorstwa oraz bardzo małe organizacje;
283. wyraża zaniepokojenie z powodu istotnych błędów popełnionych przez Agencję w operacjach leżących u podstaw programu „Uczenie się przez całe życie” na lata 2007–2013, których dopatrzono się w ramach kontroli *ex post*; zwraca uwagę, że źródłem tych błędów jest przede wszystkim brak odpowiednich dokumentów potwierdzających od beneficjentów i nieprzestrzeganie zasad kwalifikowalności; zachęca Agencję do dalszego usprawniania systemów kontroli, do dostosowywania ich do różnych rodzajów beneficjentów oraz do poszerzania wiedzy beneficjentów o ich obowiązkach i kontrolach finansowych;
284. z zadowoleniem odnotowuje poprawę funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli agencji i organów krajowych, a także fakt, iż wskaźnik błędów w odniesieniu do realizacji programów przez agencje krajowe spadł w roku 2011 do poziomu 1 % i jest znacznie niższy niż w latach ubiegłych;
285. wyraża ubolewanie, że w rocznym sprawozdaniu z działalności czwarty rok z rzędu pojawiają się zastrzeżenia Dyrekcji Generalnej ds. Komunikacji dotyczące niestosowania się do przepisów w zakresie prawa autorskiego, pomimo planu działania, który przyjęto w 2009 r.;
286. zauważa zakończone powodzeniem działania podjęte przez Komisję w dziedzinie sportu; wzywa jednak Komisję do bardziej ambitnego korzystania z narzędzi i zasobów finansowych, którymi dysponuje, w celu przygotowania się do realizacji programu dotyczącego sportu w 2014 r.;

Wydatki administracyjne i inne

287. wzywa Komisję, aby zaprzestała zwrotu kosztów podróży doradców komisarzy, których praca nie przynosi żadnych namacalnych ustaleń, do czasu aż będzie można wykazać wartość dodaną ich pracy;
288. stwierdza z zaniepokojeniem ustalenie Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którym w 15 z 28 zbadanych przypadków informacje o sytuacji osobistej i rodzinnej pracowników dostępne w Urzędzie Administracji i Wypłacania Należności Indywidualnych były nieaktualne; zaleca, aby Komisja stosowała zalecenie Trybunału Obrachunkowego i zażądała od personelu przedkładania w odpowiednich odstępach czasu dokumentów potwierdzających ich sytuację osobistą oraz wdrożyła system terminowego monitorowania tej dokumentacji;
289. wzywa Komisję do przeprowadzenia pogłębionej analizy różnic, jakie istnieją pomiędzy Unią a państwami członkowskimi w wymaganych kwalifikacjach oraz zapewnianych przywilejach, warunkach pracy, dodatkach, przyznawanych urlopach oraz poziomach płac na stanowiskach urzędników służby cywilnej i służby dyplomatycznej w tym samym miejscu pracy, a także do zbadania kwestii, czy różnice te uzasadniają niejednakowe wynagrodzenie oddelegowanych urzędników krajowych w porównaniu z urzędnikami Unii, przy uwzględnieniu odpowiedniego mającego zastosowanie systemu podatkowego poprzez porównanie przypadków, w których występuje typowa sytuacja rodzinna;
290. stwierdza z zaniepokojeniem, że Komisja nie jest w stanie podać pełnego zarysu kosztów zatrudnienia personelu zewnętrznego i pracowników czasowych w skali roku; domaga się, aby koszty te były systematycznie monitorowane, i żąda ich podania do wiadomości publicznej;
291. wzywa Komisję, aby w większym stopniu wykorzystywała dostępne technologie, takie jak telekonferencje i telepraca, w celu ograniczenia kosztów budynków i podróży; zwraca się do Komisji o oszacowanie ewentualnych oszczędności finansowych zrealizowanych dzięki wykorzystywaniu tych technologii i o przedstawienie Parlamentowi wyników do września 2013 r.;
292. domaga się utworzenia międzyinstytucjonalnej bazy danych badań, aby uniknąć wielokrotnego finansowania tych samych zagadnień i umożliwić wymianę rezultatów prac;

OLAF

293. został poinformowany przez Komitet Nadzoru OLAF o przypadkach naruszenia praw podstawowych w trakcie dochodzeń OLAF; jest bardzo zaniepokojony otrzymanymi na ten temat informacjami i apeluje o pełną przejrzystość w odniesieniu do tych incydentów, niezależnie od tożsamości zamieszanej(-ych) w to osoby (osób);
294. zwraca uwagę na liczne próby utrudnienia wyjaśnienia sprawy zarzutów dotyczących metod prowadzenia dochodzeń przez OLAF; postrzega to jako niestosowne i apeluje o pełne wyjaśnienie sprawy tych zarzutów;

Eurobarometr

295. wyraża zaniepokojenie w związku z wyrażaną – głównie w różnych publikacjach naukowych – krytyką metod prowadzenia badań Eurobarometru i wzywa Komisję do szczegółowego odniesienia się do tej krytyki;

Budżet UE a uzyskiwane rezultaty

296. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Trybunał Obrachunkowy po raz drugi przedstawia sprawozdanie dotyczące uzyskiwania rezultatów z budżetu UE; zwraca się do Trybunału Obrachunkowego o rozszerzenie oceny na inne służby Komisji, w szczególności na DG EMPL, DG MARE i sekretariat generalny Komisji;

Sprawozdanie dotyczące oceny finansów Unii opartej na uzyskanych wynikach

297. zauważa, że sprawozdanie dotyczące oceny finansów Unii opartej na uzyskanych wynikach (COM(2012) 675) zostało przyjęte przez Komisję w dniu 21 listopada 2012 r., przez co zarówno Parlament, jak i Trybunał Obrachunkowy dysponowały bardzo ograniczonym czasem na zapoznanie się z nim i wystosowanie odpowiedzi; ponawia poprzedni apel do Komisji o przedstawienie sprawozdania oceniającego przed właściwą komisją i na posiedzeniu plenarnym, gdy prezentowane będzie roczne sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego;
298. uważa, że poczyniono postępy dotyczące sprawozdania oceniającego za rok budżetowy 2011, jako że sprawozdanie to zawiera pewne informacje dotyczące wyników, które stały się dostępne w 2011 r., na temat finansowania ze wszystkich głównych pozycji budżetowych oraz podsumowuje wyniki oceny niektórych programów finansowych dla każdej pozycji budżetowej;
299. ubolewa jednak, że sprawozdanie to zawiera jedynie podsumowanie ocen dotyczących różnych programów i niejednorodnych ram czasowych, bez jakiegokolwiek kompleksowej oceny wyników osiągniętych przez Komisję w 2011 r. w ramach realizacji swoich strategii politycznych;
300. podziela pogląd Trybunału Obrachunkowego⁽¹⁾, że sprawozdanie oceniające nie zawiera jak dotąd wystarczających dowodów i wiarygodnych informacji na temat osiągnięć wynikających z polityki Unii, a zatem nie jest w stanie spełniać roli, którą powinno odgrywać w kontekście procedury udzielania absolutorium;
301. zauważa z zadowoleniem, że niektóre oceny przyczyniły się do poprawy ostatecznego wpływu programów; zachęca Komisję, aby uwzględniła główne ustalenia tych ocen, kształtując swoją politykę;
302. wzywa Komisję do informowania co rok organu władzy budżetowej o stanie księgowości poza budżetem unijnym, z uwzględnieniem stanu przepływów pieniężnych, a także celu każdego rachunku;
303. zaznacza, że przedstawienie wyżej wymienionych podsumowań według pozycji w budżecie, zgodnie ze strukturą wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013, samo w sobie nie stanowi oceny finansów Unii;
304. uważa, że struktura sprawozdania, polegająca na prezentacji szeregu sumarycznych ocen, w tym okresowej, śródrokresowej, *ex post* i końcowej, utrudnia wyciągnięcie spójnych wniosków co do wyników;
305. zauważa, że – jak stwierdza sama Komisja – oceny wpływu na programy dotyczą zwykle funduszy zaangażowanych co najmniej trzy do pięciu lat wcześniej; nalega na coroczne przekazywanie mu, zgodnie z art. 318 TFUE, oceny skoncentrowanej na wynikach zaobserwowanych w poprzednim roku budżetowym, tj. na środkach przyjętych w celu realizacji celów strategii „Europa 2020”;

⁽¹⁾ Pismo V. Caldeiry do przewodniczącego J.M. Barroso z dnia 20 grudnia 2012 r. wraz z odpowiedzią Europejskiego Trybunału Obrachunkowego na drugie sprawozdanie oceniające Komisji Europejskiej przewidziane w art. 318 TFUE.

306. wzywa Komisję do poszerzenia zakresu swojej oceny i do opracowania realnego podejścia do opłacalności, mającego na celu pomiar wyników uzyskanych w realizacji jej celów politycznych w oparciu o zasoby finansowe i ludzkie przeznaczone na realizację tych celów;
307. wzywa Komisję do dopilnowania, aby oceny były dokonywane niezależnie; stwierdza, że wynikające z nich sprawozdania powinny być jak najszybciej udostępniane właściwym komisjom Parlamentu;
308. zwraca się do Komisji o terminowe przedstawienie przed procedurą udzielania absolutorium za 2012 r. nowego systemu informacji o zarządzaniu i wynikach, z uwzględnieniem koncepcji i roli sprawozdania oceniającego zgodnych z zaleceniami Parlamentu zawartymi w ust. 327 i 328 niniejszej rezolucji, oraz o przedstawienie go organowi udzielającemu absolutorium;
309. w tym celu zwraca się do Komisji o ustanowienie wiarygodnego systemu gromadzenia danych o wynikach w celu identyfikowania efektów i oddziaływania w miarę ich występowania ⁽¹⁾;
- Sprawozdania kierownictwa Komisji dotyczące osiągnięć w danym roku*
310. przyjmuje z zadowoleniem odnotowane przez Trybunał Obrachunkowy usprawnienia w samoocenie Komisji dotyczącej wyników w jej rocznych sprawozdaniach z działalności, zwłaszcza jeżeli chodzi o osiągnięcia polityczne w pierwszej części tych sprawozdań;
311. ubolewa jednak, że ograniczona liczba celów ogólnych i wskaźników oddziaływania, o których określone proszone są dyrekcje generalne, cechuje się niedociągnięciami zmniejszającymi ich użyteczność ⁽²⁾;
312. ubolewa również, że w większości wskaźników i celów dotyczących całego okresu 2007–2013 nie stosuje się wskaźników okresowych lub celów częściowych; nalega, aby w tym kontekście wskaźniki oddziaływania były powiązane z terminami i wymiernymi celami;
313. jest zaniepokojony, że dyrekcje generalne Komisji nie ustanowiły celów dotyczących działań operacyjnych związanych z oszczędnością, w tym kosztu wkładu, lub z wydajnością i relacją między wkładem, produktem a rezultatami ani nie przekazały informacji na temat realizacji tych celów;
314. przypomina Komisji o obowiązujących zasadach rotacji kadr kierowniczych w administracji Komisji; potwierdza konieczność ich przestrzegania w celu zapewnienia przejrzystości i unikania zatajania informacji; wzywa Komisję, by odtąd stosowała tę zasadę bez wyjątku, i podkreśla przy tym szczególną odpowiedzialność najwyższych szczebli kierowniczych i ich rolę jako wzorca postępowania;
315. ubolewa ponadto, że opis osiągnięć polityki w pierwszej części rocznych sprawozdań z działalności jest w niewystarczającym stopniu zorientowany na wyniki i że przeprowadzone przez Trybunał Obrachunkowy badanie planów zarządzania oraz rocznych sprawozdań z działalności nie wykazało znaczących postępów w tym obszarze;
316. podkreśla potrzebę zapewnienia spójności między celami, wskaźnikami i założeniami przewidzianymi w planie zarządzania i przedstawianymi w rocznych sprawozdaniach z działalności;
317. podkreśla również potrzebę wyjaśnienia w rocznym sprawozdaniu z działalności, dlaczego dany cel lub założenie nie zostały w pełni zrealizowane;
318. zaznacza, że zgodnie z pkt 10.17 i 10.18 rocznego sprawozdania Trybunału Obrachunkowego dokładność oceny przeprowadzonej przez DG AGRI i DG REGIO w dużym stopniu polega na jakości danych dostarczonych przez państwa członkowskie; zachęca służby Komisji, aby wydały wytyczne na temat wprowadzania danych i rozważyły ustanowienie zachęt dla państw członkowskich do przekazywania wysokiej jakości danych na temat wyników;
319. zauważa, że zgodnie z rocznymi sprawozdaniami z działalności sekretarza generalnego Komisji dyrektorzy generalni Komisji „dostosowali” cele ogólne i szczegółowe w swoich planach zarządzania do strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego;

⁽¹⁾ Pismo V. Caldeiry do przewodniczącego J.M. Barroso z dnia 20 grudnia 2012 r. wraz z odpowiedzią Europejskiego Trybunału Obrachunkowego na drugie sprawozdanie oceniające Komisji Europejskiej przewidziane w art. 318 TFUE.

⁽²⁾ Sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego za 2011 r., przykłady w pkt 10.18 i następnym.

Strategia „Europa 2020”

320. przypomina fakt, że strategia „Europa 2020”⁽¹⁾, zainicjowana przez przewodniczącego J.M. Barroso w 2010 r., jest głównym projektem Komisji, którego celem jest zapewnienie inteligentnego, zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu; zaznacza, że strategia ta skupia się na pięciu ambitnych założeniach mierzonych za pomocą wymiernych celów w dziedzinie zatrudnienia, innowacji, edukacji, ubóstwa i klimatu/energii;
321. zauważa, że odpowiedzialność za zapewnienie wsparcia statystycznego strategii – w szczególności za opracowanie i dostarczenie odnośnych danych statystycznych i zagwarantowanie wysokiej jakości standardów danych – ponosi Eurostat;
322. stwierdza, że Eurostat po raz kolejny nieprawidłowo przetworzył informacje szczególnie chronione, jak w przypadku danych dotyczących Grecji; wzywa Komisję do przeprowadzania surowszych kontroli jakości i do dopilnowania, by Eurostat zapewniał prawidłowe przekazywanie danych statystycznych; wzywa do przedstawienia sprawozdania na ten temat do marca 2014 r.;
323. podkreśla potrzebę wzmocnienia wiarygodności europejskiego systemu statystycznego; przyjmuje z zadowoleniem zalecenia poczynione w związku z tym przez Trybunał Obrachunkowy w jego sprawozdaniu specjalnym nr 12/2012 w sprawie kierowania się „w stronę takiego systemu europejskich statystyk, który zagwarantuje niezależność zawodową, odpowiednią ilość zasobów i skuteczny nadzór wraz z sankcjami w przypadkach nieprzestrzegania standardów jakości”⁽²⁾;
324. podkreśla, że strategia Unii na rzecz wzrostu i zatrudnienia nie opiera się na działalności poszczególnych dyrekcji generalnych, ale obejmuje siedem przekrojowych inicjatyw przewodnich wdrażanych każdorazowo przez kilka dyrekcji generalnych, co stanowi wyzwanie pod względem koordynacji i współpracy w ramach Komisji;
325. zauważa, że koordynacja między służbami Komisji w ramach inicjatyw przewodnich przybrała różne formy niekiedy nieformalnej konsultacji między służbami⁽³⁾; ubolewa jednak, że dziewięć grup komisarzy powołanych przez przewodniczącego J.M. Barroso w kwietniu 2010 r. odbyło nieliczne spotkania⁽⁴⁾, co sprawiło, że ten nowy sposób koordynacji był wykorzystywany w niewystarczającym stopniu w 2011 r.; ubolewa również nad faktem, że nie ustanowiono żadnego specjalnego mechanizmu zapewniającego zadowalającą koordynację wdrażania wszystkich inicjatyw przewodnich;
326. wyraża żal, że zainicjowanie strategii „Europa 2020” w 2010 r. nie zbiegło się z ramami czasowymi nowego okresu programowania 2014–2020, i ubolewa, że spowoduje to pewne opóźnienia w realizacji strategii w przypadku państw członkowskich, które nie zdołały dostosować finansowanych ze środków krajowych i unijnych programów do założeń inteligentnego, zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu;
327. zwraca się do wszystkich służb Komisji zaangażowanych w strategię „Europa 2020”, aby określiły w swoim planie zarządzania ograniczoną liczbę prostych celów, zgodnych z wymogami Trybunału Obrachunkowego pod względem odpowiedniości, porównywalności i wiarygodności, w celu corocznego pomiaru wyników Komisji w realizacji strategii w rocznych sprawozdaniach z działalności;
328. zwraca się do Komisji, aby fundamentalnie zmieniła strukturę swojego sprawozdania z oceny, o którym mowa w art. 318 TFUE, rozróżniając politykę wewnętrzną od zewnętrznej i koncentrując się – w części sprawozdania dotyczącej polityki wewnętrznej – na strategii „Europa 2020”, będącej polityką gospodarczą i społeczną Unii ukierunkowaną na wzrost i zatrudnienie; nalega, aby położyć nacisk na postępy w realizacji inicjatyw przewodnich;

⁽¹⁾ Komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „EUROPA 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010) 2020).

⁽²⁾ Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 12/2012 pt. „Czy Komisja i Eurostat usprawniły proces tworzenia rzetelnych i wiarygodnych statystyk europejskich?”, s. 6.

⁽³⁾ Zob. np. odpowiedzi komisarza L. Andora na pytania pisemne 46 i 47 zadane w ramach przygotowań do wysłuchania na posiedzeniu Komisji Kontroli Budżetowej w dniu 26 listopada 2012 r.

⁽⁴⁾ W 2011 r. odbyły się w sumie 24 posiedzenia 9 specjalnych grup komisarzy, w tym 7 posiedzeń grupy ds. wieloletnich ram finansowych (zob. odpowiedzi dostarczone przez komisarza G. Oettingera).

329. popiera główne wnioski Trybunału Obrachunkowego dotyczące wyników przeprowadzonych przezeń kontroli wykonania zadań:
- w celu uzyskania dobrych wyników należy jednoznacznie zidentyfikować potrzeby, które mają zostać zaspokojone przez programy,
 - kluczowe znaczenie dla należytego zarządzania finansami ma odpowiednia koncepcja (tworząca powiązanie między działaniami, produktami, rezultatami i oddziaływaniem) zarówno programów, jak i poszczególnych projektów w ramach tych programów,
 - przed procedurą udzielania absolutorium za 2012 r. Komisja powinna przedstawić sprawozdanie dotyczące sposobów zagwarantowania wartości dodanej wydatków Unii zgodnie z zasadami określonymi przez Trybunał Obrachunkowy w pkt 10.31 rocznego sprawozdania za 2011 r. (rozmiały i skutki wydatków, skutki transgraniczne, rozsądna koncentracja i wybiórcze podejście do wydatkowania poza Unią) oraz opracować odpowiednie przekonujące wskaźniki wykonania;
330. zauważa z zadowoleniem, że Komisja dysponuje systemem monitorującym wszystkie zalecenia zawarte w sprawozdaniach specjalnych Trybunału Obrachunkowego z kontroli wykonania zadań (zob. sprawozdanie specjalne nr 19/2012 ⁽¹⁾); domaga się, aby Komisja wzmocniła działania następcze w celu terminowego, sprawnego i skutecznego reagowania na zalecenia Trybunału Obrachunkowego i organu udzielającego absolutorium;

Sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego za 2011 r.

331. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja Kontroli Budżetowej Parlamentu opracowała osobne dokumenty robocze lub sprawozdania dotyczące poszczególnych sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego, z których ustaleniami można się zapoznać w osobnym dokumencie ⁽²⁾;
332. jest zdania, że ocena polityczna ustaleń zawartych w sprawozdaniach specjalnych powinna stanowić integralną część procedury udzielania absolutorium;
333. przyjmuje w związku z tym z zadowoleniem trwające konsultacje pomiędzy Komisją Kontroli Budżetowej, Konferencją Przewodniczących Komisji i Konferencją Przewodniczących, których celem jest określenie najodpowiedniejszego sposobu uwzględniania ustaleń sprawozdań specjalnych, a tym samym jak największe skorzystanie na pracy kontrolnej Trybunału Obrachunkowego;
334. wzywa swoje organy do znalezienia realnego i trwałego rozwiązania przed procedurą udzielania absolutorium za 2012 r.

⁽¹⁾ Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 19/2012 pt. „Sprawozdanie za 2011 r. dotyczące działań następczych związanych ze sprawozdaniami specjalnymi Europejskiego Trybunału Obrachunkowego”.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0123. (Zob. s. 68 niniejszego Dziennika Urzędowego).